

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενόν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 21 Ἀπριλίου 1934

Ἔτος 56ον.—Ἀριθ. 21

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Σιμόνη, ἔφθασε ἡ στιγμή, νὰ
σοῦ πῶ ἀντίο, εἶπε ὁ Ντενῆ. Ἐχεις
νὰ μὲν δώσης καμμιά παραγγελία.

Ἡ Σιμόνη προσπάθησε
νὰ συγκρατήσῃ τὴ συγ-
κίνησή της.

— Πές στὴ μανούλα
καὶ στὸν πατερούλη...
πές τους...

Ἐνας λυγμὸς τῆς ἔκο-
ψε τὴ φωνή.

Ὁ Ντενῆ δοκίμασε νὰ
τῆς δώσῃ λίγο θάρρος.

— Ἐννοια σου, Σιμό-
νη, τῆς εἶπε γλυκά. Ὅ,τι
ἔχεις στὴν καρδιά σου, ὅ-
λα θὰ τὰ πῶ στὸν μπα-
μπά καὶ στὴ μαμμά. Ἐχε
θάρρος, Σιμόνη. Μὴ χάν-
εις τὸ κουράγιο σου. Πρέ-
πει νὰ φανῇς δυνατή.

— Τώρα ἀμέσως θὰ
φύγῃς;

— Δέν εἶναι λογικὸ νὰ
περιμένω περισσότερο.

Ὅλα εἶναι εὐνοϊκά γιὰ
μένα τούτῃ τῇ στιγμή:
ἡ ὁμίχλη, ἡ σκοτεινιά
τῆς νύχτας, ἡ κοντινὴ ὁ-
χθη, ὁ βαθὺς ὕπνος τῶν
πειρατῶν ποὺ δὲν βάζ-
ουν βέβαια μὲ τὸ νοῦ
τους αὐτὸ ποὺ σκοπεύω
νὰ κάνω. Τὸ ἀνοιγμα
ποὺ ἔκανα στὸ πλευρὸ
τῆς βάρκας ἀγγίζει σχε-
δὸν τὸ νερό. Δέν ἔχω
λοιπὸν νὰ κάνω βαθεῖα
βουτιά καὶ θὰ πέσω μέσα
στὸ ποτάμι τόσο σιγὰ ποὺ
κανεὶς δὲν θὰ μ' ἀκούσῃ.
Μὲ δυὸ-τρεῖς πλεξιές θὰ
φτάσω στὴ στεριά.

— Naί, μὰ θὰ εἶσαι βρεγμένος ὡς
τὸ κόκκαλο, καὶ μήπως πάρης κα-
νένα κρύσολγημα.

— ὦ, θὰ τρέξω τόσο γρήγορα

ποὺ θὰ ζεσταθῶ ἀμέσως, ἀπάντησε
τὸ γενναῖο παιδί. Λοιπὸν, ἀντίο, ἀ-
δελφούλα μου, ἢ μάλλον, καλὴν ἀν-
τάμωση.

— Καλὴν ἀντάμωση, Ντενῆ. Κρί-
μα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ δώσω δυὸ
φιλιὰ γιὰ τὸν μπαμπά καὶ γιὰ τὴ
μαμμά.

— Τὰ καλύτερα φιλιὰ
εἶναι ἐκεῖνα ποὺ δίνονται
μὲ τὴν καρδιά καὶ ὄχι
μὲ τὸ στόμα, ἀδελφούλα
μου. Ἐγὼ μιὰ φορὰ θὰ
τὰ δώσω στὸν μπαμπά
καὶ στὴ μαμμά αὐτὰ ποὺ
τοὺς στέλνεις, ὡς ποὺ νὰ
τοὺς τὰ δώσῃς ἐσὺ ἡ ἴ-
δια. Καὶ δὲν ἦ ἀργήσης
καὶ πολὺ, αὐτὸ σοῦ τὸ
ὑπόσχομαι.

Ὑστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ
διαβεβαίωση ὁ Ντενῆ ἀ-
πομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν
μεσότοιχο ὅπου ἡ Σιμόνη
ἔμενε ἀκόμα ἀκουμπι-
σμένη.

Εἶναι εὐκόλο νὰ φαν-
τασθῇ κανεὶς σὲ τί ψυχι-
κὴ κατὰστασιν βρισκόταν.

Ἐθαζε μὲ τὸ νοῦ της
ὅλες τῆς δυσκολίες ποὺ
θὰ συναντοῦσε ὁ Ντενῆ
ὥσπου νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀ-
ποστολὴν του, ὅλους τοὺς
κινδύνους ποὺ τὸν παρα-
μόνευαν.

Ἄν ὁ Ἄσπρος Λύκος
εἶχε μυριστεῖ τοὺς σκο-
πούς, ἢ ἔστω κι' ὁ ναύ-
της μόνο ποὺ φύλαγε τὴν
βάρδια ἂν τὸν ἔπαιρνε
εἰδηση, τί θὰ γινόταν;
Καὶ ἂν ἀκόμῃ γλύτωνε
ἀπ' αὐτὸν τὸν κίνδυνον,
καὶ ἔφθανε στὴν ὁχθη
δίχως κανένα ἀπευκταῖο,
δὲν ἦταν φόβος νὰ πέσῃ,
ἀπὸ ἐξάντληση, ἀπὸ πεί-

«Πῆραν στὰ χέρια τους τὴ Σιμόνη καὶ τὴν ἀνέβασαν
ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα...»

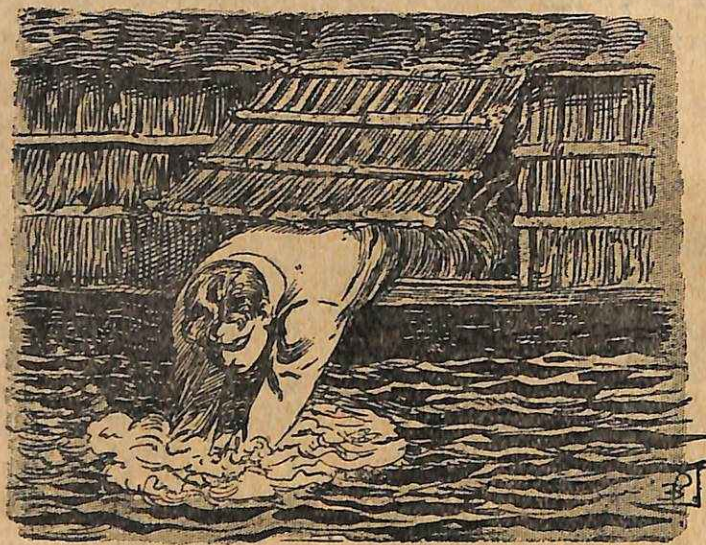
να κι' από κούραση στὸ δρόμο, προ-
τοῦ νὰ φτάσῃ στὸ κοντινότερο γαλ-
λικὸ φυλάκιο;

Ἦταν ἔτοιμη νὰ τὸν φωνάξῃ, νὰ
τὸν ἐξορκίσῃ νὰ ξαναβάλῃ τὸ κομμέ-
νο φύλλο στὴ θέσῃ του, μὰ ἡ σκέψῃ
τοῦ πατέρα της τὴ σταμάτησε.

Τὸν εἶδε μὲ τὴ φαντασία της νὰ
παίρνῃ τὸ τραῖνο τοῦ Γιὲν-Μπάυ καὶ
νὰ τρέχῃ στὴν καταστροφὴ, χωρὶς
νὰ τὸ ξέρῃ. Ἄν ὁ Ντεντὴ δὲν ἀπο-
φάσιζε αὐτὸ τὸ τόλμημα, ὁ πατέρας
τους ἦταν χαμένος.

Ὡστόσο ὁ Ντεντὴ δὲν ἔχανε οὔτε
δευτερόλεπτο.

Ἀπὸ ἓνα ἐλαφρὸ τρίξιμο κατὰλα-
βε ἡ Σιμόνη πὼς ὁ ἀδελφὸς της ξε-
κόλλησε τὸ φύλλο ἀπὸ τὴ θέσῃ του.

«Ἐνα ἐλαφρὸ «πνευ» στὰ νερά τοῦ ποταμοῦ...»
(Σελ. 242, στ. α'.)

Ὑστερα ἔγινε πάλι ἡσυχία. Μὰ ὅχι
για πολλὴν ὥρα.

Ἐξαφνα, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα ἐλαφρὸ
«πνευ» στὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, ἡ
Σιμόνη ἀκουσε φρικτὰ οὐρλιάσματα
καὶ ἄγριες φωνές ἀπ' τὸ κατάστρω-
μα τῆς βάρκας.

— **Τὰ βέ! Τὰ βέ!**

Ἦταν ἡ πολεμικὴ λαχὴ τῶν πει-
ρατῶν, τὸ φρικτὸ τους κάλεσμα γιὰ
σφαγὴ καὶ σκοτωμούς. Κι' ἡ Σιμόνη
δὲν μποροῦσε νὰ ἀμφιβίλῃ, πὼς βλῇ
αὐτὴ ἡ ἀναστάτωση εἶχε γίνῃ ἐπει-
δὴ ἀνακαλύφθηκε ἡ ἀπόδραση τοῦ
Ντεντὴ, γιατί ἀπὸ πάνω ἀκουσε τὴ
βροντερὴ φωνὴ ἐνὸς ἀρχηγοῦ ν' ἀν-
τηχῇ μέσα στὸ σάλαγο.

— Μὰς ἔφυγε! Μὰς ἔφυγε! Χτυ-
πάτε τον! Φωτιά!

Μία ὁμοβροντία ἀπὸ πυροβολισμούς
ἀκούστηκε τὴν ἄλλῃ στιγμὴ, κι' αὐτὴ
τὴν ἀκολούθησαν πέντε ἔξη τουφε-
κιές ἀκόμη, κόβοντας ἄγρια τὴ νυ-
χτερινὴ γαλήνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Ἀλλαγὴ πορείας

Ἡ Σιμόνη εἶχε δοκιμάσει πολλές
συγκινήσεις ἀπὸ τὸ περασμένο βράδυ.
Εἶχε γνωρίσει τὸ φόβο σὲ ὅλες του
τὶς μορφές, εἶχε περάσει κάθε εἶδους
ἀγωνία. Μὰ δὲν εἶχε ὑποφέρει παρό-
μοιο ψυχικὸ μαρτύριο ὅπως αὐτὸ ποὺ
πέρασε ἐκείνες τὶς στιγμές.

Εἶχε πέσει στὰ γόνατα καὶ εἶχε
σταυρώσει τὰ χέρια της.

Μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ
δάκρυα προσευχόταν.

Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της ἡ ἀνα-
μπουμπούλα ἐξακολουθοῦσε.

Κάποιος ἀρχηγὸς ἔδινε βικτωρι-
α διαταγές, ἀνθρώποι ἔτρεχαν ἐπάνω
στὸ κατάστρωμα, ἄλλοι ἐξακολουθοῦ-

σαν πότε πότε
νὰ πυροβολοῦν.
Μερικοὶ ἔπεσαν
στὸ ποτάμι ὅπως
ἔδειχνε τὸ πλά-
σμα ποὺ ἀ-
κολουθοῦσε τὴ
βουτιά τους. Ὡς
τόσο ὁ δαιμονι-
κὸς αὐτὸς θόρυ-
θος στὸ τέλος
σταμνιζε καὶ
τὸ καρτσακί
σφύγγισε βι-
κτωρικά τὰ μάτια
του. Οἱ πειρατὲς
κατέβαιναν κά-
τω. Μόλις πρό-
φτασε νὰ ξε-
πλωθῇ σὲ μιὰ
γωνιά.

Ἡ πόρτα ἀπὸ
τὸ διπλάνο δια-
μέρισμα ἀνοίχτηκε μὲ ὁρμή καὶ οἱ
ληστὲς ἔκαναν εἰσβολή, μὲς στὸ στε-
νόχωρο κελλάκι.

Δὲν χάσιμερῆσαν ὅμως καὶ πολὺ
ἐκεῖ μέσα. Σκύβοντας βιθιὰ ἐξ αἰ-
τίας τοῦ χαμηλοῦ ταβανιοῦ, ἐπέρα-
σαν στὸ διμέρισμα τῆς Σιμόνης, ποὺ
μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο στὰ χέρια
της ἔκανε τὴν κομνημένη.

Μὰ τὸ τέχνασμα της δὲν πέτυχε.
Ἐνας ἀπὸ τοὺς κουρσάρους ἔσκυψε
πάνω ἀπὸ τὴν μικρὴ αἰχμαλωτὴ καὶ
τὴν ἐτράνταξε ἄγρια.

— Σήκω ἐπάνω, τῆς φώναζε γαλ-
λικά, μὲ ξενικὴ προφορά. Ποῦ εἶναι
ὁ ἀδελφός σου;

Μὲ τὴν πρώτη μιὰ ἡ Σιμόνη ἀ-
ναγνώρισε τὸ νεῖο ποὺ εἶχε ἰδεῖ στὸ
μαχαζὶ τοῦ Ντεντὴ, τὴν ἡμέρα ἐ-
κείνη ποὺ ὁ Μὲ εἶχε πεταχθεῖ ἔξω
ἀπὸ τὴ πόρτα του. Καὶ μ' ὅλο ποὺ
καὶ τώρα ἀκόμη φορούσε κουρελια-
σμένα ρούχα, κατέλαβε πὼς μπροστά
της εἶχε τὸν φηφῆ. Ἀσπρὸ Λύκο.

— Λέγε, τὴ φοβέρισε ὁ κακοῦρ-
γος. Ὁ μιλῆσης, σκύλα; Ποῦ εἶναι
ὁ ἀδελφός σου;

— Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε ἡ Σιμόνη,
προσπαθώντας νὰ φανῇ ψύχραιμη.

— Ψέμματα λές! Ἐφυγε κρυφὰ
ἀπὸ δῶ, κι' ἐσύ τὸ ἤξερες, ἂν δὲν τὸν
βοήθησες κιόλας. Μὰ ἔννοια σου!
πρόσθεσε μ' ἓνα σαρκαστικὸ χαμόγε-
λο, ἐνῶ ἀπὸ τὰ μάτια του περνοῦσε
μιὰ ἄγρια ἀστραπή. Ἐφύγε ἀπὸ τὰ
νύχια τοῦ τίγρη γιὰ νὰ πέσῃ στὰ
δόνια τοῦ δράκου. Τὸ ποτάμι εἶ-
ναι βαθὺ κι' οἱ ἀνθρώποι μου ξέρουν
νὰ σηκωθεῖν.

— Τὸν σκοτώσατε;

— Ποιὸς φταίει;

Ἡ Σιμόνη ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς.

— Σκοτώσατε με λοιπὸν κι' ἐμένα!
ἔκανε μ' ἀπόγνωση.

— Ὁ ἔπρεπε νὰ πάρω τὰ λόγια
σου τοῖς μετρητοῖς. Τί παράπονα
εἶχατε ὁ ἀδελφός σου καὶ σύ;

— Ἐμεῖς σὰς ζητήσαμε νὰ μὰς
πάρτε ἀπὸ τὸ Γιὲν Μπάυ; ἔσπασε
ἡ μικρούλα στὴν ἀπελπισία της. Ἐ-
σεῖς ἤρθατε στὸ σπίτι μας καὶ μὰς
χτυπήσατε, καὶ σφάζατε τοὺς στρα-
τιῶτες μας, καὶ μὰς ἀρπάξατε μὲ τὴ
βία καὶ μὰς ρίξατε στὸ ἀμπάρι, καὶ
τώρα ἔχετε τὸ θράσος νὰ μὲ ρωτᾶτε
τί παράπονα εἶχαμε μαζί σας;

— Μὴ περιτολογεῖς, ἔκανε μ' ἀ-
πάθεια ὁ κουρσάρος. Οἱ Γάλλοι κι'
ἐγὼ εἴμαστε σὲ πόλεμο καὶ σὲ κάθε
πόλεμο ὅποιος μπορεῖ πιάνει αἰχμα-
λώτους. Νομίζεις πὼς ἂν τοὺς ἦταν
εὐκολο νὰ μὲ πιάσουν καὶ μένα αἰχ-
μάλωτο, δὲν θὰ τὸ ἔκαναν; Καὶ μά-
λιστα ἐμένα δὲν θὰ μ' ἔρριχναν κἀν
στὸ μπουντρούμι ἀλλὰ θὰ μὲ παρά-
διναν στὰ χέρια τοῦ δημίου.

— Οἱ Γάλλοι δὲν τὰ βάζουν ποτὲ
μ' ἀνυπεράσπιστα παιδιὰ, ἔκανε μ'
ἀγανάκτηση ἡ Σιμόνη. Μόνον οἱ ἄ-
νανδροι κι' οἱ βάρβαροι κάνουν αὐτὸ
ποὺ κάνετε ἐσεῖς.

— Οἱ Γάλλοι ἔχουν κάτι παράδο-
ξες θεωρίες, ἀπάντησε κοροϊδευτικά
ὁ Νγκουγιέν, ποὺ φαινόταν σὰν νὰ-
νοιωθε μιὰ σκληρὴ εὐχαρίστηση κά-
νοντας τὴν ἀσκοπὴ αὐτὴ συζήτησιν.
Ἐμπρακάρουν στὸν τόπο μας, μὰς
τὸν κυριεύουν καὶ γίνονται ἀφεντά-
δες μας μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσχυρο-
τέρου. Αὐτὸ ὅμως τὸ δικαίωμα σὲ
μὰς δὲν τὸ ἀναγνωρίζουν καὶ ἀγανα-
κτοῦν ὅταν ἐμεῖς τὸ ἐφαρμόζουμε.
Ὅλα τὰ ἔρπετά τοῦ Ἀννὰμ ποὺ
σέρνονται στὰ πόδια τους καὶ τὰ γλύ-
φουν, σὰν τὸ παλιόσκυλο τὸν Μὲ
καὶ τὴν κουτόγρηνα τὴν Τι-Σάβ, οἱ
κύριοι Γάλλοι τὰ περιποιοῦνται καὶ
τὰ κλοπιάνουν. Καὶ μὰς, τοὺς κα-
λοὺς πατριώτες, τὰ παιδιὰ τῶν βου-

ΤΟ ΣΚΑΔΙΣΤΗΡΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΔ'.— Τὸ αὐτοκίνητο

Ἡ Μπέμπα ἔκαμε ἐξετάσεις, τὸ σχολεῖο ἔκλεισε, ἄρχισαν οἱ μεγάλες
διακοπές.

— Μαμμά, ποῦ θὰ πάμε φέτο τὸ καλοκαίρι; ρωτοῦσαν τὰ παιδιὰ.
Σὲ βουνό ἢ σὲ θάλασσα;

— Ακοῦστε, εἶπε ἡ μαμμά. Θὰ πάμε νὰ καθήσουμε στὴ Γλυφάδα,
γιὰ νὰ κάνετε καὶ τὰ μπάνια σας. Ἀλλὰ σχεδὸν καθεμέρα θὰ πηγαίνετε
καὶ στὸ βουνό, γιατί ὁ θεῖος ὁ Μιχάλης, ποὺ θὰ καθήσῃ στὴν Κηφισσιά,
ἀγόρασε πρὸ ὀλίγου ἓνα μεγάλο κι' ὠραῖο αὐτοκίνητο, καὶ θάρχεται
συχνὰ νὰ σὰς παίρνῃ, νὰ κάνετε ἐκδρομές.

Τὰ παιδιὰ ἐνθουσιάστηκαν. Τί ὁμορφα ποὺ θὰ περνοῦσαν τὸ καλο-
καίρι! Ὁ Μπέμπος προπάντων, ποὺ τρελλαινόταν γι' αὐτοκίνητάδα, δὲν
μιλοῦσε πιά παρὰ γιὰ τὸ καινούργιο αὐτοκίνητο τοῦ θειοῦ.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΛΑ ΜΙΜΗ

Ἐλα Μίμη, πίσω πάλι! Ἐλα νὰ
δώσῃς στὴν πληγωμένη μητέρα τὴ
χαρὰ ποὺ τῆς στερήσε ὁ θάνατος τοῦ
ἀγγελουδιοῦ της. Καὶ κάμε τὴν νὰ
κρατήσῃ τὸν ὄρκο. Κάποια μέρα,
ποὺ ἔδλεπε μιὰ πολύτιμη ζωὴ νὰ
χάνεται—ἦταν ἡ ζωὴ τοῦ δικοῦ σου
πατέρα—ὠρκίστηκε νὰ μὴν κλάψῃ
ποτὲ τὸ πεθαμένο τὸ παιδάκι της.
Μὰ εἶχε σένα, Μίμη, γλυκὲ μου.
Εἶχε τὸ γέλιο σου, τὸ φῶς τῶν μα-
τιῶν σου, τὸ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν
σου. Ἀπλῶνες σὲ κείνην τὰ παχου-
λὰ χεράκια σου, καὶ τὴν ἀγκάλιαζες.
Ἀνοίγες τὸ στοματάκι καὶ τῆς ἐφώ-
ναζες σιγὰ-σιγὰ: «Θεῖτα». Ἀγγίζες
τὸ προσωπάκι στὰ δικά της τὰ μά-
γουλα καὶ τὴ φιλοῦσες, ἀγαπημένο
πλάσματάκι. Ἐκλείνε τὰ μάτια καὶ
φανταζόταν πὼς δὲν ἦρθε ποτὲ ἡ
μέρα ἡ σκληρὴ, πὼς δὲν ἔκλαψε,
δὲν ἐπόνεσε, πὼς δὲ στερήθηκε ποτὲ
τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς της. Καὶ κρατοῦ-
σε τὸν ὄρκο της, χωρὶς κόπο, εὐχα-
ριστημένη ποὺ δὲν ἔκλαψεν τὰ δικά
σου ματάκια καὶ τῶν ἀδελφῶν σου.

Μὰ τώρα ποὺ δὲ γεμίζεις μὲ τὴν
παρουσία σου τὸ σπίτι καὶ τὴν ψυχὴ,
βρίσκει τὸν ὄρκο βαρὺ καὶ τὸν πόνο
ἀβάσταχτο. Βλέπει τὰ σύννεφα στὸν
οὐρανὸ νὰ μαζεῦνται ὅλο καὶ πιδ
πυκνὰ καὶ νοιώθει τὴν ψυχὴ της
βαρειά, πιδ βαρειά καὶ πιδ ἀπλὴ κι'
ἀπὸ τὰ νέφη. Δὲν τὴν ξεγελοῦν τὰ
λουλούδια κι' ἡ Ἀνοιξη. Μπροστά
της ἔχει τὸ φθινόπωρο τοῦ μαρasmus
καὶ τοῦ θανάτου, τὸ φθινόπωρο ποὺ
ἐκλαιγε πικρὰ τὸ χαμένο της. Καὶ
δὲν εἶσαι τώρα ἐσύ, νὰ στεγνώσῃς τὰ
δάκρυα.

Ἐλα πίσω, Μίμη γλυκὲ μου, στὴ
λυπημένη τὴ «θεῖτα» σου...

ΕΛΕΝΗ ΡΕΖ-ΖΑΦΥΡΟΥΛΟΥ

— Μπέμπα, ἔλεγε στὴν ἀδελφὴ του, θὰ τρέχουμε ἑκατὸν εἴκοσι χι-
λιόμετρα τὴν ὥρα!

— Ἄ, εἶν' ἐπικίνδυνο! εἶπε ἡ Μπέμπα. Ἡ μαμμά δὲν θέλει νὰ τρέ-
χουμε τόσο πολὺ.

— Μὰ ὁ θεῖος Μιχάλης θάχῃ καλὸ σαφφὲρ, δὲν ὑπάρχει φόβος.

— Ἐπειτα ἐμένα δὲν μ' ἀρέσῃ νὰ τρέχω τόσο πολὺ, θέλω κάπως σι-
γά, γιὰ νὰ βλέπω τὰ ὠραῖα μέρη ποὺ περνώ. Ὅταν τρέχῃ κανεὶς ὀγδόν-
τα κι' ἑκατὸ χιλιόμετρα δὲν βλέπει τίποτα!

— Ὡ! ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ τρέχω ἑκατὸν εἴκοσι, ἑκατὸν πενήντα, δια-
κόσια!.. Μ' ἀρέσει νὰ βλέπω τοὺς ἀνθρώπους νὰ τραβιοῦνται φοβισμένοι
μὴν τοὺς κόψῃ τὸ αὐτοκίνητό μου, τὰ κοπάδια μπροστά του νὰ σκορπιοῦν-
ται, καὶ τοὺς σκύλους νὰ τὸ κυνηγοῦν καὶ νὰ τὸ γανγίζουν, μὰ ποῦ νὰ τὸ
φτάσουν! Ἄ, εἶναι ὠραῖο!

— Εἶσαι καλὸς, Μπέμπη!

— Καὶ σὺ εἶσαι φοβηταρά!

Σὲ λίγες, ἡμέρες κουβαλήθηκαν στὴ Γλυφάδα. Εἶχαν νοικιάσει ἓνα
ὁμορφο σπίτι μὲ βεράντα ποὺ ἔβλεπε στὴ θάλασσα. Κάθε πρωὶ τὰ παι-
διὰ κατέβαιναν μὲ τὴ Μαργαρώ κι' ἔκαναν τὸ μπάνιο τους. Κι' ἀπὸ μέρη
σὲ μέρη περιμέναν τὸ θεῖο Μιχάλη νὰ πάῃ νὰ τοὺς πάρῃ μὲ τὸ αὐτοκίνη-

τό του. Περίμεναν όμως και κάποιον άλλον! 'Ο ξάδερφός τους ο Πετράκης τους είχε γράψει πως ο μπαμπάς του, αν έπαιρνε βραβείο στην αριθμητική, θα τον έστελνε στην 'Αθήνα, να περάσει δυο-τρεις εβδομάδες με τα ξαδέλφια του. Κι' ο Μπέμπης του έστειλε το ακόλουθο γράμμα, γραμμένο με το χέρι του, γιατί είχε μάθει πια να διαβάσει και να γράφει... όπως οδήποτε:

«'Αγαπαιτά μου 6-άδελφαι!

«Τόρρα μένουμεν στί Γλοιφάδα. Κάνι πολί ζέστι, αλλά καθεμαίρα κάνουμεν μπάνιο και δροσιζόμαστε. 'Αν πέραις τὸ βραβείο σου, έλα και σή. Σαί περιμαίνουμεν ἀνηπωμόνος. Καί σαί γλικοφυλούμαι όλι.

Τὸ Σκαλιστήρι

«'Η ορθογραφία τοῦ Μπέμπη, καθώς βλέπετε, δέν ήταν περιήρημη. Τὸ γράμμα του όμως έλεγε κείνο πὸν ήθελε νά πῇ.

«Επιτέλους! μιὰ μέρα άκουσαν τρόμπα αὐτοκινήτου πολὺ κοντὰ στὸ σπίτι τους, έτρεξαν άμέσως στὴ βεράντα κι' εἶδαν—τί χαρὰ!— τὸ θεῖο Μιχάλη νά βγαίνει ἀπ' ένα θαναμάσιο αὐτοκίνητο κατακαίνουργο. 'Ελαμπε όλο—ήταν βαμμένο γαλάζιο—κι' είχε ἑξη θέσεις ἀναπαυτικές, χωριστὰ πὸν μπορούσε νά καθήση ακόμα ένας μπροστά, πλάι στὸ σωφρό.

Πρῶτος ὁ Μπέμπης ὤρμησε κι' ἀγκάλιασε τὸ θεῖο-Μιχάλη, πηδώντας στὸ λαιμό του.

—Θὰ μᾶς πάγης μετὸ αὐτοκίνητο, θεϊάκη;

—Ναί, γι' αὐτὸ ήρθα.

—Θὰ τρέξουμε ἑκατὸν εἴκοσι τὴν ὥρα;

—Δὲ φοβάσαι;

—'Όχι, μᾶρέσει!

—Καλά! Θὰ τρέξουμε κι' ἑκατὸν πενήντα!

Αὐτὸ, ἐννοεῖται, ὁ θεῖος τὸ εἶπε ἔτσι, γιατί ἔκανε γούστο τὴν ἀφοβία τοῦ μικροῦ του ἀνεπιού.

«Αφοῦ εἶδαν καὶ θάνασαν όλοι τὸ αὐτοκίνητο, ξαναμπήκαν στὸ σπίτι μετὸ θεῖο-Μιχάλη. 'Ο σωφρόν εἶδε πὸς ἡ καγγελόπορτα ήταν στενὴ καὶ δέν μπορούσε νά τὸ μπάση στὸν κήπο. 'Αναγκάσθηκε λοιπὸν νά τὸ ἀφήση ἐκεῖ-ἔξω. 'Επειδὴ όμως ὁ δρόμος ήταν ἀρκετὰ κατωφερικός, στερέωσε καλὰ τὰ φρένα κι' ἔπειτα ἔφυγε, γιὰ νάγοράση βενζίνα πὸν τοῦ εἶχε σωθεῖ. 'Ετσι τὸ αὐτοκίνητο ἔμεινε μονάχο του.

Κι' ὁ Μπέμπης; Τί ἔκανε στὸ μεταξύ ὁ Μπέμπης;

Αὐτός, ἀπὸ τὴ στιγμή πὸν ἔφτασε τὸ αὐτοκίνητο, δέν εἶχε ήσυχία...

('Ακολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΗΣ ΛΕΝΑΣ

Νά! Πάλι ἡ μαμμά είχε παράπονα, μετὶ Λένα. Πολλὰ παράπονα.

—Μὰ παιδί μου, δὲ σοῦ εἶπα νά μὴν πειράζης τὸ κουτί μετὶς κλωστές; Δέει ἡ μαμμά.

Χμ!... Καὶ βέβαια τῆς τὸ εἶπε. Πῶς! 'Η Λένα τὸ θυμότανε πολὺ καλά. Μὰ θυμότανε καὶ κάτι ἄλλο. Πῶς μέσα σ' αὐτὸ τὸ κουτί ήταν καὶ μιὰ χρυσὴ κλωστή. Μιὰ κλωστή κίτρινη, χρυσαφένια, σὰν κορδονάκι. 'Ιδιο σὰν ἕνα ἀληθινὸ χρυσὸ κορδονάκι. 'Ισα ἴσα τέτοιο χρώμα ἔχουν τὰ μαλλιά τῆς Δολῶς. Τῆς μικρῆς κοουλίτσας. Καὶ λοιπὸν φαντασθῆτε τί ὠραία θὰ πῆγαινε τὸ χρυσαφένιο κορδονάκι, δεμένο φιδόκο στὸ σγουρὸ χρυσὸ κεφάλι. 'Επρεπε νά τὸ φορέσῃ αὐτὸ τὸ κορδονάκι ἡ Δολῶ. Τὸ δίχως ἄλλο.

Τώρα, πὸς ἡ μαμμά, μετὶν πρώτης ματιά πὸν ἔρριξε στὸ κουτί κατάλαβε πὸς τ' ἀνοίξε ἡ Λένα;

—Τ' εἶν' αὐτά; Τ' εἶν' αὐτά; Βελόνες, καρφίτσες, ὅλα χύμα! Τὰ

μουλινέ, τὰ κουδάρια! 'Εσὺ μοῦ τᾶκανες θάλασσα, Λένα!

Θάλασσα; Δηλαδή ἄνω κάτω. Πάρα πολὺ ἄνω κάτω. Πῶς εἶναι δυνατόν; Συλλογίζεται ἡ Λένα. Τὸ ἀνοίξε τὸ κουτί μετὸς μεγάλη προσοχή. Καὶ δέν ήθελε καθόλου νά σκαλίση. Γιατὶ θυμότανε πὸς ἡ μαμμά τῆς τὸ εἶχε ἀπαγορεύσει. Τὸ κορδονάκι θὰ φαινότανε άμέσως. Τόσο ήταν ὠραίο. Τόσο χρυσό. 'Επειτα ἔβαλε τὸ δαχτυλάκι τῆς καὶ σήκωσε λίγο τὶς ἀκριανὲς κλωστές. Μήπως ήταν ἀπὸ κάτω τὸ κορδονάκι; 'Α! 'Οὐ ήταν στίς ἄλλες ἀκριανές. 'Η ὅχι. Κάτω-κάτω θὰ ήταν. Τὸ δίχως ἄλλο. Ναί, ναί. Κάτω-κάτω. Λίγο ἀνακατεψήκανε τὰ πράγματα. Μὰ δέν πειράζει. Θὰ τὰ φιάξῃ. Τὸ κορδονάκι θὰ βρίσκεται στὸ κουτί μετὶς βελόνες. Γιατὶ αὐτὸ εἶναι κορδονάκι, ὅχι κλωστή! Τί γυρεύει λοιπὸν μετὶς κλωστές; 'Αμὲ μήπως εἶναι βελόνα νά εἶναι μετὶς βελόνες; Μήπως βρίσκεται μέσα σ' αὐτὸ τὸ χαρτάκι; 'Όχι. Δαντελίτσες. Λοιπὸν θὰ εἶναι, νά, ἔδω. Σ' αὐτὴ τὴν ἄκρη.

Τὰ δαχτυλάκια ψάξανε. 'Όχι. Δὲ βρήκανε τίποτα. Καλέ, νά το! Νά το! 'Εδῶ ήταν! Πῶς δέν τὸ δέλεπε; Τί χαρά!

—'Απελπισία! 'Απελπισία! Μὰ κοίτα δῶ, παιδί μου! Δές! φωνάζει ἡ μαμμά.

«'Η Λένα σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς, πὸν τὸ εἶχε τόσην ὥρα σκυμμένο. 'Απὸ τὴ θέση τῆς ἔρριξε μιὰ ματιά στὸ κουτί. Πῶ! Πῶ! Ναί! 'Απελπισία. Τόσο ἄσχημα, πὸν δέν ξέρεις τί νά κάνης. Αὐτὸ δέν εἶναι ἡ ἀπελπισία; 'Ε, ἡ μαμμά ἔχει δίκιο.

—Μὰ νομίζει κανεὶς πὸς μπήκανε γάτες μέσα στὸ κουτί, λέγει πάλι ἡ μαμμά.

Γάτες; 'Όχι. Γάτες δέν μπήκανε. 'Η Λένα τὸ ξέρει πολὺ καλά. Νά, τὸ πρῶτὸ πὸν ἔψαχνε γιὰ τὸ κορδονάκι, ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς πὸν τὸ βρήκε. ἔχασε νά σιγουρίσῃ τὸ κουτί. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

«Όμως ἡ μαμμά εἶναι πολὺ θυμωμένη. Τὰ φρύδια τῆς πῶς τὰ ζαρώνει! Οὐ...

—Μοῦ εἶχες ὑποσχεθῇ πὸς θὰ εἶσαι πιά ὑπάκουη καὶ πὸς δταν σοῦ ἀπαγορεύουν νά κάνης κάτι, πάει, τέλειωσε, δὲ θὰ τὸ κάνης. Δέν πρέπει νά τὸ κάνης. Σοῦ εἶχα ἀπαγορεύσει ν' ἀγγίζης τὸ κουτί μου. Μοῦ τὸ εἶχες ὑποσχεθεῖ. 'Ορίστε όμως. Κοίτα! Βλέπεις; Δὲ θὰ σὲ πάρω μαζί μου στὴ θεία. Εἶναι ἡ τιμωρία σου.

Αὐτὰ εἶπε ἡ μαμμά. 'Εκλείσει βιαστικά τὸ κουτί, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ βγήκε. 'Ακούστηκε πὸν κατέβαινε τὴ σκάλα. 'Επειτα πάφ! ἡ ξύπορτα ἔκλεισε. 'Η μαμμά ἔφυγε. Ναί. 'Η Λένα μετὸ καπέλο στὸ κεφάλι καὶ τὴ Δολῶ στὴν ἀγκαλιά ἔμεινε κεί, ὀρθία, δίπλα στὸ τραπέζι. 'Η Λένα ήξερε πολὺ καλά πὸς ἡ Δολῶ λυπήθηκε πολὺ μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Δυπήθηκε κι' ἄς ήταν μιὰ κοουλίτσα. Κρίμα πὸν τῆς φόρεσε καὶ τὸ καλὸ τῆς ρόζ φουστανάκι, κρίμα πὸν ἔδεσε φιδόκο στὰ μαλλιά τὸ χρυσὸ κορδονάκι. 'Όλα πῆγαν ἄδικα. Πῶς στεκότανε ἡ καίμενη ἡ Δολῶ. 'Ενα βλέμμα πὸν εἶχε! Σὶν ἔτοιμη νά κλάψῃ. 'Η Λένα τὴν ἔριξε στὴν ἀγκαλιά τῆς. Προχώρησε καὶ καθόσῃ στὸ ντιβάνι. Δυὸ κεφαλάκια γείρανε στὸ μαξιλάρι. Τί παραπονεμένα!

Τέλος πάντων ἡ μαμμά γιὰ ὅλα μπορεῖ νά ἔχῃ δίκαιο. Όμως νά λέῃ πὸς τὸ κουτί τῆς ήταν σὲ τάξη, σὲ μεγάλη τάξη, ὅχι. Αὐτὸ δέν εἶναι σωστό. Μέσ' τὸ ἴδιο κουτί βελόνες, κουμπιὰ, δαντέλες, κλωστές ὅλα μαζί. Αὐτὸ εἶναι τάξη; Δέν ξέρει τώρα ἡ Λένα; Τάξη, μεγάλη τάξη ἔχουν οἱ ἔμποροι. Στὰ μαγαζιά. 'Εκεῖ, μά-

λιστα. Χωριστὰ οἱ βελόνες, οἱ κλωστές, τὸ κάθε χρώμα, τὰ κουμπιὰ περασμένα στὸ χαρτάκι, ὅλα χωριστά. Δέν ξέρει τώρα ἡ Λένα; 'Ανοίγεις ἕνα κουτί, βλέπεις, δαντέλες. Τὸ κλείνεις. 'Ανοίγεις ἄλλο, βλέπεις, καρφίτσες. Τὸ κλείνεις. Κι' ἔτσι τίποτα δέν γίνεται ἄνω κάτω.

Μπά! Τὸ κουτί τῆς μαμμάς ἀνοίξε μόνο του. Τὰ μουλινέ, χίπ! χίπ! πηδῆσανε ἔξω, ἕνα, ἕνα, ἄ! καὶ περπατούσανε ὀρθία, δεμένα καθὼς ήτανε σὲ ματσάκια, περπατούσανε, ἕνας στρατός ἀπὸ μουλινέ, μιὰ χαρά! Φθάζανε στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ, χίπ! χίπ! πηδῆσανε μέσα στὰ κουτιά. Σὲ κάτι κουτιά πὸν ήτανε βαλμένα κεί στὴ σειρά, γραμμῇ. Μὰ πῶς βρέθηκαν κεί, τί κουτιά ήταν, ποῖς τᾶφερε, ἡ Λένα δέν ήξερε. Πρῶτη φορὰ τᾶδλεπε. Τὰ κόκκινα μουλινέ μπήκανε σὲ χωριστὸ κουτί, τὰ κίτρινα ἄλλο, τὰ μπλὲ σὲ ἄλλο, κάθε χρώμα χωριστά.

«Επειτα, νά καὶ οἱ κουδαρίστρες. Τούκ! τούκ! πηδῆσανε κι' αὐτὲς ἔξω, τρίκι, τράκα, τρίκι, τράκα πάνω στὸ τραπέζι, φθάζανε στὴν ἄκρη, μπήκε ἡ καθεμιὰ στὸ κουτί τῆς.

«Επειτα πῆδησε μιὰ καρφίτσα ἀπὸ τὸ κουτί τῆς μαμμάς. Καρφιστώθηκε τοῖπ! στὸ τραπέζι, σηκώθηκε ψηλά, ἔπεσε μετὶ τὴ μύτη, ξανακαρφιστώθηκε, τοῖπ! 'Αλλῃ μιὰ καρφίτσα πῆδησε πίσω τῆς, καρφιστώθηκε τοῖπ! Κι' ἔτσι ὁλοένα προχωροῦσε ἡ πρώτη κι' ὁλοένα ἄλλες βγαίνανε ἀπὸ τὸ κουτί καὶ γέμισε τὸ τραπέζι ἀπὸ καρφίτσες, πὸν τοῖπ! τοῖπ! καρφιστώνόντανε καὶ προχωροῦσανε πηδῆχτά. 'Αχ, ήταν πολὺ ὠραία. Στὸ τέλος ὅλες μαζί πηδῆσανε στὸ σιδερένιο κουτί καὶ τὸ καπάκι ἔκλεισε.

«Επειτα καὶ τὰ κουμπιὰ κυλῆσανε κι' αὐτὰ στὴ θέση τους κι' οἱ δαντελίτσες στὴ δικὴ τους.

Τὸ κουτί τῆς μαμμάς ἄδειασε. Γύρισε ἀνάποδα, τινάχτηκε, τούκ! τούκ! οἱ σκόνες βγήκανε.

Νά. Αὐτὸ θὰ πῇ τάξη. Τί ὠραία! 'Η Λένα εἶναι πολὺ εὐχαριστημένη. 'Αλήθεια τώρα μπορεῖ κανεὶς ὅτι θέλει νά πάρῃ, χωρὶς νά θυμώσῃ ἡ μαμμά. 'Η Λένα συλλογίστηκε.

—'Αν θελήσω τώρα ἕνα ἄσπρο κουμπί...

Μὰ πρὶν τελειώσῃ τὴ σκέψη τῆς ἡ Λένα, πᾶτ! τὸ κουτάκι ἀνοίξε, νάτο τὸ ἄσπρο τὸ κουμπάκι, τίκι, τᾶκ, τίκι, τᾶκ, χοροπηδᾶ πάνω στὸ τραπέζι, καὶ χόπ! πέφτει μέσα στὸ χεράκι τῆς. 'Αχ! Τί ἄστείο. 'Ετσι, τᾶχα, θὰ ἔρχεται τὸ κάθε πρᾶμα μέσα στὸ χέρι;

—Κουδαρίστρα μαύρη! φωνάζει ἡ Λένα. 'Εδῶ!

«'Αμέσως πᾶτ! τὸ κουτί ἀνοίξε, ἡ κουδαρίστρα κύλησε.

Χά, χά, χά! Καλέ μπορεῖ κανεὶς νά μὴ γελᾷ! Καθόλου δέν τὴν μέλει τὴ Λένα πὸν ἔμεινε σπῆτι. Οὔτε λυπάται.

—Μιὰ δαχτυλήθρα, ἔδω!

«'Η δαχτυλήθρα ήρθε, κάνοντας τοῦμπες. Χά, χά, χά! 'Η Λένα δέν μπορεῖ πιά νά κρατηθῇ ἀπὸ τὰ γέλια. 'Ετσι θὰ γελοῦσε στῆς θείας; Μπά! Τί λέτε; Καλλίτερα πὸν δέν τὴν πῆρε ἡ μαμμά μαζί τῆς.

—Στὴ θέση σας τώρα! φωνάζει ἡ Λένα.

«'Η δαχτυλήθρα, τὸ κουμπί, ἡ κουδαρίστρα ἀρχίσανε νά τρέχουν σὰν νά παίζανε κυνηγητό.

—Χάχαχα! Χάχαχα! Γέλια τρανταχτά. 'Απὸ τὰ γέλια δακρύσανε τὰ μάτια τῆς Λένας. Καὶ τ' ἀνοίγει, τ' ἀνοίγει τὰ μάτια καὶ γελᾷ, ἄχ, πὸς γελᾷ...

Μὰ τί; 'Ακόμα στὸ ντιβάνι εἶναι ξαπλωμένη; Μπά! Πῶς νόμιζε πὸς ήταν ὀρθή;

Νάτο τὸ κουτί τῆς μαμμάς. Τ' ἄλλα πὸν εἶναι; Ποῦ εἶναι τ' ἄλλα τὰ κουτιά μετὶν τόση τάξη;

—Βελονάκι ἔξω! 'Εδῶ! Φωνάζει ἡ Λένα.

Μὰ τὸ κουτί τῆς μαμμάς στέκεται ἡσυχο, πεταμένο ὅπως τ' ἄφησε ἡ μαμμά. 'Απαράλλαχτα ὅπως τ' ἄφησε καὶ δέν κουνιέται καθόλου. 'Απάνω στὸ τραπέζι τίποτ' ἄλλο δὲ βρίσκεται.

«'Η Λένα κοιτάζει γύρω τῆς. 'Η Δολῶ ἔχει ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια, καὶ σὰν κάπως σαστισμένα. 'Ετσι τῆς φαίνεται τῆς Λένας.

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ ζούσε ἕνα παιδάκι ἀνέμελο καὶ χαρούμενο, ὅπως ὅλα τὰ παιδάκια.

Μιὰ μέρα, ἡ καλύτερα μιὰ νύχτα, ἐκεῖ πὸν κοιμόταν ξένοιαστο στὸ κατάλευκο κρεβατάκι τοῦ ξύπνησε ἀπτόμα ἀπ' ἕνα φῶς πὸν τοῦ χτύπησε τὰ κλειστά του ματόφυλλα. 'Ηταν μιὰ φεγγαρχίδα πούχε γλυστήρησει ἀνάμεσα ἀπ' τὶς κλεισμένες γρίλλιες.

—Λάκη, ἄκουσε τότε μιὰ φωνὴ πὸν τὸν ἔκραζε. 'Ο Λάκης—σ' αὐτὸ τῆνομα ἄκουγε τ' ἀνέμελο παιδάκι—ἀνασηκώθηκε στὸ κατάλευκο κρεβατάκι του. Μὲ τὰ βαθυγάλανα μάτια του ὀρθάνοιχτα ἔψαξε μέσ' στὸ

σκοτάδι νά ἰδῇ ἀπὸ πού ἔρχόταν ἡ φωνή. Τίποτα. Κι' ήταν τόσο παράξενη, τόσο ἀπαλὴ καὶ γλυκεῖα φωνή! Τοῦ φάνηκε τοῦ Λάκη σὰν μουσική.

«'Αξαφνα ἡ φεγγαρχίδα ἄρχισε νά φαρδαίνῃ, νά φαρδαίνῃ, ὥσπου ἔγινε ἕνας δρόμος ἀπὸ φῶς, πὸν ἔρχόταν ὁλόγισα ἀπ' τ' ὁλόγισμο φεγγάρι, ὥς τὸ κατάλευκο κρεβατάκι. Κι' ὁ Λάκης μετὶ γουρλωμένα τὰ μάτια ἀπὸ ἐκπληξῇ μαζί καὶ φόβο εἶδε νᾶρχεται πρὸς τὸ μέρος του, ὁλόγισα ἀπ' τ' ὁλόγισμο φεγγάρι, μιὰ πεντάμορφη νεράιδα.

Φορούσε ἕνα φόρεμα ἀφρόπλαστο καὶ μυριόπλουμο, μακρὸ, ἀργυρόχρυσο σὰν τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς. Τὰ χρυσομέταξα καὶ κυματόπλεχτα μαλλιά τῆς φώτισαν, μετὰντίφεργο πούχυναν, τὴ σκοτεινὴ κάμαρα. Τὰ μέγала τῆς τὰ μάτια σπῆιζαν σμαραγδῶφτα, σὰν δυὸ ἀτίμητες δαχτυλιδόπετρες, φωτίζοντας τὴ ροδόχλωμη μορφὴ τῆς. Κι' ὅλο τῆς τ' ἄερίνο καὶ μαρμαρόλευκο ἀνάστημα τὸ κύκλωνε ἕνα χρυσὸ φῶς σὰ μιὰ μυστηριώδικη κι' ἀπόκομη φωταύγεια. 'Ανάμεσα στὰ κρινένια τῆς τὰ δαχτυλα πούχαν νύχια σὰ ροδόφυλλα, κρατοῦσε ἕνα κουδάρι, ἕνα κοινὸ κουδάρι κλωστή.

—Μὴ φοβάσαι, Λάκη, εἶπε μετὶν κρουστάλλινη φωνὴ τῆς στὸ παιδάκι πὸν τὴν κοίταζε σαστισμένο: μὴ φοβάσαι. Εἶμαι μιὰ καλὴ νεράιδα κι' ήρθα γιατί σ' ἄκουσα τὸ πρῶτὸ νά λὲς πὸς θᾶθελες νά ἦσουν μεγάλος ἀντρας, νά μπορῆς νά κάνης ὅ,τι θέλεις, ὅ,τι σ' ἄρέσει... Δέν εἶν' ἔτσι;

Κι' ἡ φωνὴ τῆς πλημύρισε τὴν κάμαρα σὰν μιὰ αἰθέρια μουσική.

—Ναί, ψιθύρισε δειλὰ ὁ Λάκης.

«'Αχ, ἀλήθεια, πόσο θᾶθελε νάταν μεγάλος ἀντρας! Νά μὴν ἔχει πιά μπόννα πὸν διαρκῶς νά τὸν μαλώνῃ, οὔτε μπαμπὰ πὸν ὅλο καὶ τιμωρίεσ νά τὸν βάξῃ! Νάχη χρήματα δικὰ του καὶ νά μπορῇ ν' ἀγοράζῃ ὅ,τι τοῦ καπνίσει... Νά τρώῃ καθεμερὰ πολλὰ, πάρα πολλὰ γλυκά—τοῦ ἄρέσουν τόσο!... Νά πηγαίνει στοὺς χορούς, στίς ἐπισκέψεις... Νά πηγαίνει κάθε βράδυ στὸ θέατρο...

—'Αχ! πόσο θᾶθελα, καλὴ μου Νεράιδα! Μῆς μου, μὴν ξέρεις ἐσὺ κανένα τρόπο;

Χαμογέλασε ἡ σγουρόμαλλη Νεράιδα, δείχνοντας σ' ἀνοιγμα ἀπ' τὰ χεῖλια τῆς πούταν ἀπ' ἄλλο κοράλλι, τὰ μαργαριτάρια πούχε γιὰ δόντια.

—Γι' αὐτὸ ἴσα ἴσα ήρθα, Λάκη, τοῦ εἶπε. Νά, κοίτα αὐτὸ τὸ κουδάρι. Τὸ βλέπεις; Φαίνεται σὰ μιὰ συνηθι-

σμένη κουβαρίστρα, έχει όμως μαγική δύναμη. Η κλωστή του παριστάνει τη ζωή σου. Άμα θέλεις να γίνης πιδό μεγάλος δεν έχεις παρά να ξετυλίξης λίγη κι' άμέσως θα μεγαλώσης.

Δεν είχε πει καλά-καλά τὰ τελευταία της λόγια και στή στιγμή Νεράιδα και φεγγαρχίδα έγιναν άφαντα.

Τάλλο πρωτὶ ξυπνώντας ο Λάκης βρήκε τὴν κουβαρίστρα κοντὰ στὸ προσκέφαλό του άφημένη.

* *

Δίστασε νὰ τὴ μεταχειριστῇ άμέσως, γι' αὐτὸ τὴν πῆρε καὶ τὴν ἔκρυψε στὸ συρτάρι του, κάτω ἀπ' τὰ ρούχα του.

Τάπογεμα, καὶ ποῦπαζε στὴν κάμαρά του τῆλογο μὲ μιὰ καρέκλα, άξαφνα, τὴν ώρα πού ο Ψαρρῆς —έτσι εἶχε βαφτίσει τὸ πρωτότυπό του ἄλογο— έτρεχε ἕνα δαιμονισμένο γκαλόπ, τράκ καὶ τὸ ἕνα πόδι τῆς καρέκλας σπάει. Ἡ μπόνα ἀρχίζει κατὰ τὸ σύνθημα τὰ μαλώματα, τὸν βάζει στὴ γωνιά καί, γιὰ τιμωρία, δὲν θὰ τοῦ ἔδινε ἀπόψε φρούτο.

“Α, μ' αὐτὸ εἶναι άνυπόφορο! Ἐπειδὴ ἔσπασε μιὰ καρέκλα, γι' αὐτὸ νὰ τὸν βάζουν τιμωρία. Ἐνα άτύχημα ἦταν, βρὲ άδερφέ! Ἄνυπόφορο! Ἄνυπόφορο! Κι' ο Λάκης τρέχει στὸ συρτάρι, βγάζει τὸ κουδάρι καὶ ξετυλίγει λίγη κλωστή.

“ὦ θαῦμα! Ὁ Λάκης, τὸ μικρὸ παιδάκι, γίνεται ἕνα μεγάλο παιδί, μὲ μακρὰ πανταλόνια, πού τὸ κράζουν μ' ὀλόκληρο τὸννόμα του—εἶναι, βλέπεις, πιδό μεγάλος!

Ὁ Παντελάκης!

* *

Μέσα στὸ σπουδαστήριό του, σκυμένος στὸ γραφεῖο του, πού ξεχειλίζει ἀπὸ λεξικά, γραμματικές, άρχαία κείμενα, άλγεβρες, γεωμετρίες, γεωγραφίες, ιστορίες, μελετᾷ. Πάει στὴν τελευταία τοῦ Γυμνασίου. Τὸ κεφάλι του εἶναι βαρὺ ἀπ' τὰ μαθήματα, πού τὸ χουν γεμίσει. Στὸ κουρασμένο του μυαλὸ βρίσκονται άνακατωμένα ρήματα, κύκλοι, σύν, πλὴν, χρονολογίες, τρίγωνα, όνόματα, πόλεις, βουνά. . . Ὁψ, τὸ κρανίό του θὰ σπάσῃ, δὲν άντέχει πιά!

Τρέχει στὸ συρτάρι, άρπάζει τὸ κουδάρι τῆς Νεράιδας, ξετυλίγει κι' ο Παντελάκης γίνεται άντρας, ο κύριος Παντελῆς!

* *

Ὁ κύριος Παντελῆς εἶναι παντρεμένος, ἔχει καὶ δυὸ παιδιά, ἕνα άγό-

ρι κι' ἕνα κορίτσι τῆς παντρεῖας. Οἱ δουλειές του δὲν πᾶνε καλά. Εἶναι γεμάτος έννοιες· πρέπει νὰ σπουδάσῃ τὸ γιό, νὰ παντρεύῃ τὴ θυγατέρα, νὰ ζήσῃ κι' αὐτὸς καὶ ἡ γυναίκα του. . .

Ὁψ! Ζωὴ εἶναι αὐτή; Ἄνοίγει τὸ συρτάρι τοῦ γραφεῖο του, παίρνει τὸ μαγικὸ κουδάρι καὶ ξετυλίγει κι' ἄλλη κλωστή. . . Κι' ἄλλη. . .

* *

Μεμιάς ἄλλαξε. Γέρασε, καμπούριασε, γέμισε πόνους. Τὸ κεφάλι του άσπρισε. Μακρὰ, λευκὰ γένεια φύτρωσαν στ' άδύνατο καὶ ρυτιδιασμένο

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Οὐρρά! φώναξε ο Χάνδος πετώντας τὸ καπέλλο του στὸν ἄέρα.

Ἄλλὰ μὲ μεγάλη του ἔκπληξη εἶδε πὼς κανένας δὲν συμμερίζοταν τὸν ένθουσιασμό του. Πὼς; Αὐτὸς ἦταν κατενθουσιασμένος μὲ τὴν καινούργια αὐτὴ περιπέτεια. Μὰ ὑπῆρχε ὡραιότερο πρᾶγμα ἀπὸ ἕνα ταξίδι μὲ βάρκα στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό; . .

— Πλοίαρχε, εἶπε ἡ Ἀνθή, δὲν θὰ φοβηθοῦμε ἂν θὰ εἴμαστε μαζί σας.

— Μὰ βέβαια θὰ εἴσθε μαζί μου, ἀποκρίθηκε ὁ πλοίαρχος. Θὰ σᾶς πάρω στὴ βάρκα μου, γιατί, σάν φιλοξενούμενοι, ἔχετε αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Ἐπειτα θὰ πηγαίνουμε ὅλοι μαζί. Κι' ἐγὼ θὰ εἶμαι πάντα ὁ πλοίαρχος τοῦ στολίσκου.

Ὁ καλὸς Μανκαρὺ προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται εὐθυμος. Ἡ καρδιά του όμως ἦταν γεμάτη άγωνία. Τὴν ἔβάρυνε προπάντων μιὰ ὑποψία, πού δὲν ἄργησε νὰ τὴν άνακοινώσῃ σιγὰ στὸν κ. Κλοακέν καὶ τὸν Παῦλο:

— Ἡ ἔκρηξη δὲν ἦταν τυχαία. Δὲν μοῦ μένει σχεδὸν άμφιβολία πὼς ἔδῳ κρύβεται ἔγκλημα. Κάποιος κακοῦργος, ἢ τρελλός, μὲ άφάνταστη ὑπομονή, λιμάρισε τὸν ἄξονα τοῦ ἔλικα πού ἔσπασε. Μὰ ποῖος νὰ τῷ κάμε αὐτό; Τί τὸν ἔσπρωξε νὰ ἐκθέσῃ σὲ κίνδυνο τὴ ζωή, ὅχι μόνο ἑξακοσίων ὀγδόντα ανθρώπων, ἀλλὰ καὶ τὴ δική του; Αὐτὸ δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου. Γιὰ, σκεφθῆτε το καὶ σεῖς. . . Σᾶς ἀφίνω τώρα, γιατί πρέπει νὰ ἐπιβλέψω.

Ἦταν δώδεκα καὶ σαρανταπέντε. Τὸ ἐπίπεδο τῆς θάλασσας εἶχε ὑψωθεῖ ἐπαισθητὰ στὰ πλευρά τοῦ πλοίου, ἄρα ἡ φρεγάτα βυθιζόταν. Ὁ πλοίαρχος τριγύρισε παντοῦ καὶ βεβαιώθη-

του πρόσωπο. Μὰ κόπο μπορεῖ νὰ περπατήσῃ, άκουμπώντας στὸ ραβδί του.

Ὁ γέρο-Παντελῆς εἶναι βαρῆκος. Τὰ μάτια του θόλωσαν. . . Μὰ δὲν ὑποφέρεται αὐτὴ ἡ ζωή!

Σέρνει τὰ πόδια του ὡς τὸ συρτάρι, παίρνει στὰ τρεμάμενα χέρια του τὸ κουδάρι, τραβάει τὴ λίγη κλωστή πούχε άπομείνει καὶ πεθαίνει. . .

* *

Ἄπ' τὴ νύχτα, πού εἶδε τὴ Νεράιδα, δὲν εἶχαν περάσει, παρά δώδεκα μέρες.

(Μίσηση)

ΚΩΝ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

κε πὼς οἱ διαταγές του εἶχαν ἔκτελεσθεῖ κατὰ γράμμα. Ἐκεῖ-κάπου συναντήθηκε μὲ τὸν κ. Ρετὺ πού τὸν ρώτησε ἂν οἱ μουσικοὶ του εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ πάρουν καὶ τὰ ὄργανά τους.

— Αὐτὰ εἶναι τὰ ὄπλα τους! πρόσθεσε.

— Καὶ τὴ γκρανκάσσα ἀκόμα; ρώτησε ὁ Μανκαρὺ, συγκρατώντας ἕνα χαμόγελο.

— Βεβιότατα! εἶπε ὁ κ. Ρετὺ σοβαρά.

— Ἔστω!

Στὸ κατὰστρομα, περίμενε τὸν πλοίαρχο ἄλλη αἵτηση. Ὁ ταγματάρχης Ὁμόλλου ἤθελε νὰ πάρῃ καὶ μερικὲς μπότιλλιες οὔσκι καὶ σαμπάνια. . . γιὰ γιαιτρικό.

— Ἄδύνατο! φώναξε ὁ Μανκαρὺ. Ἄν θέλετε, μπορεῖτε νὰ πάρετε δυὸ φιάλες οὔσκι, ἀλλὰ στὴ βάρκα τοῦ ὑποπλοίαρχου, ὅχι στὴ δική μας.

Κι' ὁ ταγματάρχης δέχθηκε, άφοῦ πῆρε καὶ τὴν ἄδεια τῆς γυναίκας του.

Στὴ μία, ὅλες οἱ βάρκες ἦταν στὴ θάλασσα, ἐφοδιασμένες κατὰ τὴ διαταγή καὶ παραταγμένες ὀλόγυρα στὴν ἀκίνητη φρεγάδα. Ἦταν δεκαεφτά. Ἡ ἐπιβίβαση μὲ μεγάλη τάξη, ἔγινε ἀπὸ ὀκτὼ σκάλες. Ἡ κυρία Ὁμόλλου, ἡ Ἀνθή, ὁ κ. Κλοακέν, ὁ συνταγματάρχης Οὐγγύν, ὁ Παῦλος κι' ὁ Χάνδος πῆραν θέση στὴ βάρκα τοῦ πλοίαρχου μὲ τὸν Κάζη καὶ τριάντα ναῦτες, πού ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Κωδίκ κι' ὁ Κομπεροῦσος. Ὁ ταγματάρχης μὲ τίς μπότιλλιες τοῦ μπῆκε στὴ βάρκα τοῦ ὑποπλοίαρχου. Στὴ μεγαλύτερη τοποθετήθηκαν οἱ ἄρρωστοι κι' οἱ πληγωμένοι μὲ τοὺς γιαιτροὺς καὶ τοὺς νοσοκόμους. Σὲ ἄλλη ὁ ἀρχιμουσικός

Ρετὺ μὲ τοὺς μουσικοὺς κι' ἔξη ναῦτες.

Ἄν ἔβλεπε κανεὶς τὴν τόσο ἡσυχὴ αὐτὴ ἐπιβίβαση, κάτω ἀπὸ ἕναν αἰθριο οὐρανὸ καὶ σὲ μιὰ θάλασσα πού λαμποκοποῦσε, θάταν άδύνατο νὰ φαντασθῇ πὼς ἔγινε ἑξαιτίας δυστηχῆματος, ναυάγιο. Κι' ὅμως ἡ «Ἡρα» βυθιζόταν.

Οἱ βάρκες μπῆκαν σὲ γραμμή. Οἱ κωπηλάτες κρατοῦσαν τὰ κουπιά ὑψωμένα, περιμένοντας τὸ σύνθημα νὰ ξεκινήσουν, πού ὁ πλοίαρχος ὅμως σὰ νὰ δίσταζε ἀκόμα νὰ τὸ δώσῃ.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, πρόσβαλε ἀπὸ τὸ πλοῖο ἕνα πρόσωπο πού κανένας δὲν τὸ περίμενε, κανένας δὲν τὸ εἶχε συλλογισθεῖ. Ἦταν ὁ Τὸ-Χό, ὁ σκλάβος τοῦ Παύλου, μελανότερος, άσχημότερος καὶ ἑλεινότερος παρά ποτέ.

Ἐσκυψε πάνω ἀπὸ τίς βάρκες, τίς κοίταξε, μιὰ στιγμή σάν ἡλίθιος, κι' άξαφνα ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ χάθηκε.

Ἄλλὰ σὲ λίγα λεπτά ξαναφάνηκε κολυμπώντας κοντὰ στὴν πλώρα τῆς βάρκας τοῦ πλοίαρχου, καὶ πρὶν καταλάβουν οἱ ναῦτες τὸ σκαπό του, ἄρπάχθηκε μὲ τὰ δύο χέρια ἀπὸ τὴν κουπαστή, σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ στάθηκε καὶ ἀκίνητος μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸν πλοίαρχο.

Αὐτὸς ἐρέθηκε σ' άμηχανία. Ὁ Τὸ-Χό δὲν ταίριαζε βέβαια νὰ πάρῃ θέση στὴ βάρκα τοῦ κυρίου. Ἄλλὰ θάταν σκληρὸ νὰ τὸν διώξῃ ὁ πλοίαρχος καὶ δύσκολο νὰ τὸν τοποθετήσῃ σ' ἄλλη βάρκα. Ἦταν ὅλες γεμάτες. Ἐπειτα ἡ θέσις τοῦ ταγματάρχου εἶχε μείνει κενή. Νὰ κι' ἄλλος λόγος πού μπορούσαν νὰ δεχθοῦν αὐτὸν τὸν ἀδιόρθωτο παρείσαντο.

Ὁ Μανκαρὺ τὸ ἀποφάσισε θέλοντας καὶ μή, καὶ μὲ νεῦμα ἔδωσε στὸν Τὸ-Χό τὴν ἄδεια νὰ μπῇ μέσα.

Ἐκεῖνος τότε πήδησε ἀλαφρα καὶ συμμαζεῦθηκε στὴν πλώρα μὲ τὴ ράχη γυρισμένη στοὺς ἄλλους. Μαῦρος καὶ άγριος καθὼς ἦταν, ἔμοιαζε μὲ τὰ ξυλόγλυπτα ἐκεῖνα τέρατα πού ἔχουν στίς πρῶρες τους τὰ κινέζικα πλοῖα.

Καὶ τὸ σύνθημα, πού περίμεναν ὅλοι, δόθηκε.

— Ἐμπρός! φώναξε δυνατὰ ὁ πλοίαρχος.

Ἄμέσως τὰ κουπιά ἔπесαν κι' οἱ βάρκες ἄρχισαν νὰ μακραίνουν ἀπὸ τὴ φρεγάδα. Μόνο τὴν στιγμή ἐκείνη οἱ ναυαγοὶ κατάλαβαν τὴ θέση τους κι' οἱ καρδιές τους γέμισαν θλίψη. Πού πήγαιναν; Πρὸς τὸ άγνωστο!

Ἄλλὰ σὲ λίγο, ἀπὸ τὴ βάρκα τοῦ κ. Ρετὺ, ἀντήχησε ὁ ἔθνικός ὕμνος. Ἡ μουσικὴ αὐτὴ, σάν ἕνας χαιρετισμὸς τῆς πατρίδας, ἔδινε θάρρος σὲ

ὅλους. Κι' ἔτσι ὁ κ. Ρετὺ ἔδειξε πὼς τὰ ὄργανα — κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ γκρανκάσσα — δὲν ἦταν καθόλου περιττά.

Μόλις τελείωσε ὁ ἔθνικός ὕμνος, ἡ ἡ παρατημένη φρεγάδα σείσθηκε. Τὰ καταστρώματά της ἔσπασαν ἀπὸ τὴν πίεση τοῦ αἰμοσφαιρικοῦ ἄέρα, πού τὸν εἶχαν στενοχωρήσει τὰ νερά, άνατινάχτηκαν μὲ φοδερὸ κρότο, σάν νᾶπесαν πολλὲς μαζὶ κανονιές. Μιὰ στιγμή ἡ φρεγάδα ταλαντεύθηκε κι' άμέσως ἔπειτα βούλιαξε. Σὲ λίγο στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Ὠκεανοῦ δὲν φαινόταν παρά ἡ άκρη τοῦ μεγάλου καταρτιοῦ μὲ τὴν τρίχρωμη γαλλικὴ σημαία.

Ἄλλὰ κι' ἡ σημαία δὲν ἄργησε νὰ ἑξαφανισθῇ. Ἡ θάλασσα κλείσθηκε γιὰ πάντα πάνω στὴν «Ἡρα» πού ἑξακολούθησε νὰ κατεβαίνει στὰ βάθη τῆς άδύσου. . .

— Ζήτω ἡ Δημοκρατία! ἀναφώνησαν οἱ ναῦτες κι' οἱ στρατιῶτες. Ἡ ὥρα ἦταν δύο καὶ μισή.

ΙΒ'

Ὁ Τὸ-Χό καὶ ὁ Κάζη

Ἄμα πέρασε ἡ πρώτη ἔκπληξη. ὁ Μανκαρὺ ἔκαμε σημεῖο στίς βάρκες νὰ πλησιάσουν, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ κοῦσουν ὅλοι τὴ φωνή του.

— Ἡ πλησιέστερη ξηρὰ εἶναι ἡ νῆσος Πάτχα, τοὺς εἶπε· μόλις ἀπέχει διακόσιες λεῦγες. Εἶναι τὸ μόνο μέρος πού ἐλπίζομε νὰ φθάσουμε, ἂν στὲ μεταξὺ δὲν ἀπαντήσουμε κανένα ἄλλο πλοῖο νὰ μᾶς πάρῃ. Τάλλα νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ κι' ἡ ἄμερικανικὴ ἄκτὴ βρίσκονται πολὺ μακρύτερα. Ἄν ἔχουμε εὐνοϊκὸ τὸν άνεμο, μποροῦμε νὰ φτάσουμε στὸ Πάτχα σὲ πέντε-ἕξη ἡμέρες. Ἄλλ' ἂν ἑξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ νηνεμία τὸ ταξίδι μας βέβαια θὰ διαρκέσῃ πολὺ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Ἄ! τί γλυκὰ πού χτυπᾷ τὸ ρολόϊ όταν τ' άκουμπᾶς στ' αὐτί σου! . .
Ἄνεκινώθη ἀπὸ τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

[Τὴν Διάπλαιν τοῦ 1934, φυλλ. 6]

Δημοσίευα τότε τὰ «Επαγγέλματα τοῦ Πιερότου». Σὲ κάθε κεφάλαιο ἔβαζα καὶ μιὰ εἰκόνα. Ἀλλὰ στὸ κεφάλαιο «Ὁ Πιερότος ἀμαξάς» δὲν εἶχα νὰ βάλω: ὁ ζωγράφος ἔχε νὰ κάνει εἰκόνα! Εἶπα λοιπὸν νὰ τὴν κάμετε σεις. Αὐτὸ ἦταν τὸ θέμα τοῦ Ἐκτακτοῦ Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Ζωγραφικῆς ποὺ δημοσιεύω ἐδῶ τ' ἀποτελέσματά του. Καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴν τὸν υπερδέσετε μὲ τὸν Διαγωνισμὸ Ζωγραφικῆς ποὺ προκήρυξα τὸ περασμένο καλοκαίρι. Ἐκεῖνος εἶναι ἄλλος καὶ τ' ἀποτελέσματά του θὰ δημοσιευθοῦν ἀργότερα, μαζὶ μὲ τὸν λοιπὸν καλοκαρινῶν Διαγωνισμῶν.

Ἀρκετοὶ ἔλαβαν μέρος. Καὶ τοὺς χώρισα σὲ δύο τάξεις: τὴ Μεγάλην, ἀπὸ 15 χρονῶν καὶ ἄνω καὶ τὴ Μικρὴν, ἀπὸ 14 καὶ κάτω. (Μόνον ὁ Γολιάθ δὲν

σημειώνει ἡλικία καί, κατὰ τὸν κανονισμό, κατατάσσεται στὴ Μεγάλην Τάξιν, ὅς εἰναι καὶ μικρός).

Ἄς ἰδοῦμε πρῶτα τοὺς μεγάλους. Ἀρκετὰ ἀτεχνῶ ὡς σύνθεση τὸ σκίτσο τῆς *Φίλημα Σκιάς*. Δὲν ἔχει κανένα ρυθμὸ καὶ καμμιὰ ἀναλογία μὲ τίς ἄλλες εἰκόνας τοῦ Πιερότου. Ὁ Πιερότος δὲν μοιάζει καθόλου ὡς φυσιογνωμία. Κι' ἀκόμα παρουσιάζεται κατεβασμένος ἀπὸ τ' ἀμάξι του ἐνῶ δὲν ὑπῆρχε λόγος: οἱ ἀμαξάδες, συνήθως, κάνουν τίς συμφωνίες ἀπὸ τὴ θέση τους. Τὸ μόνον καλὸ αὐτοῦ τοῦ σκίτσου εἶναι τὸ φόντο του: τὸ θέατρο, ἓνα περίπτερο κι' ἓνας ἄνθρωπος ποὺ πάει μὲ τὴν ὁμπρῆλλα του μὲς' στὴ βροχῇ.

Κάπως καλύτερη ἡ σύνθεση καὶ σταθερότερη ἡ γραμμὴ τοῦ *Γολιάθ*. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν πέτυχε τόσο τὴ φυσιογνωμία τοῦ Πιερότου, καὶ τὰμαζὶ του εἶναι ἀνοιχτό, μὲ κουκούλα, σὰ μόνιπο μὲ... δύο ἄλογα, ἐνῶ ἔπρεπε νάταν ἓνα κλειστὸ λαντώ.

Ἀκόμα καλύτερη ἡ σύνθεση τοῦ *Δημητρίου Ι. Ματσόγγου*. Τὸ ἀμάξι του,

φανταστικὸ κάπως, κατὰκλειστο ὁμως, δίνει τὴν ἰδέα τῆς ἀσφάλειας ποὺ θὰ εἶχε ἡ οἰκογένεια ἂν εἵπαινε μέσα γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι: οὐτὲς σταλὶν βροχῆς δὲν θάπεφτε πάνω της! Καὶ τὸ θέατρο καλὰ σχεδιασμένο, καὶ πολὺ ὠραία ἡ ἰδέα τῆς πελώριας λύρας στὴν κορυφὴ τοῦ κτιρίου. Δυστυχῶς, ὁ Πιερότος μιλεῖ γυρισμένος πρὸς τὴν οἰκογένειαν, καὶ τὸ πρόσωπό του—ποὺ ἦταν τὸ κυριώτερον—δὲν φαίνεται σχεδὸν καθόλου. Ὁ *Ματσόγγος* «ὑπερέκαμψε» εἰς τὴ μεγαλύτερη δυσκολία. Ἀλλὰ καλύτερα νὰ ζωγραφίσει γενναῖα καὶ τὸ πρόσωπό καί... ὅς ἀποτύχαινε.

Πῶς τὸ ἔκαμε ὁ *Γολιάθ*; Ἀλήθεια, τὸ πρόσωπο τοῦ Πιερότου τῆς μοιάζει μᾶλλον γεροντικόν. ἐνῶ ἔπρεπε νάναι παιδιάτικο: ἀλλ' ἀδιάφορο, βλέπεις ἓνα πρόσωπο, κι' ἀκόμα βλέπεις ἓνα ἀμαξά πολλὴ καλὰ καθισμένη στὴ θέση του. Κι' ὁ πλοῦσιος κύριος μὲ τὸ φράκτο του καὶ τὸ ψῆλό του πολὺ καλὸς, καὶ τ' ἀμάξι, καὶ τὸ κτίριο στὸ βάθος καὶ γενικὰ ὅλο τὸ σκίτσο—μαῦρο μὲ σταχτιά καὶ μὲ λίγα ἄσπρα—τεχνικὰ καμωμένο. Μόνον ποὺ ἤθελε περισσότερη κάπως χάρις κι' ἐλαφρότητα...

Κι' αὐτὴν ἴσα-ἴσα τὴν ἐλαφρότητα βρῆκα στὸ σκίτσο τοῦ *Δαμπαδία*. Δὲν εἶναι καθόλου βαρὺ. Καὶ τὸ μουντάκι τοῦ Πιερότου χαριτωμένο, καὶ τοῦ πλοῦσιου κυρίου κομικώτατο. Ἀκόμα καὶ τὸ μουντὸ ἐνὸς ἄλλου τὸ βλέπεις καὶ γελάς. Καὶ κάτι ἄλλο ὠραῖο: Τόσο ὁ Πιερότος, ὅσο κι' ὁ κύριος, καθὼς μιλοῦν, ἔχουν σηκωμένα τὰ δάκτυλα τοῦ ἐνὸς χεριοῦ. Γιὰ νὰ παραστήσουν βέβαια τίς τρεῖς χιλιάδες ποὺ γυρεύει ὁ ἓνας κι' ἀποκορροῦν ὁ ἄλλος.

Κανένα ὁμως ἀπὸ τ' ἀνωτέρω σκίτσα δὲν εἶναι τόσο στὸ στυλ ἐκείνων ποὺ δημοσιεύθηκαν στὸ διηγηματάκι τῆς Κυρᾶ-Μάρθας, ὅσο τὸ σκίτσο τοῦ *Ταξιδιώτη*. Καθὼς βλέπετε—κι' αὐτὸ μόνον δημοσιεύω—εἶναι ἓνας μαῦρος κύκλος μέσα σ' ἓνα σταχτι τετράγωνο. Στὸν κύκλο ἡ κυρία σκηνή, καὶ στίς γωνίες τοῦ τετραγώνου ἄλλες μικρές, σχεδὸν ὁ ἴδιος, κι' ὅλα τᾶλλα στὴ θέση τους. Τέλειο δὲν εἶναι βέβαια οὔτε τὸ σκίτσο τοῦ *Ταξιδιώτη* ἀλλὰ ὠριμένως εἶναι τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα.

Ἄς ἰδοῦμε τώρα καὶ τοὺς μικρούς: Τὰ σκίτσα τοῦ *Ἀσσοῦ τοῦ Ἀέρος* καὶ τοῦ *Μπετόβεν* εἶναι σχεδόν, ἰσοδύναμα. Ἀτεχνὰ καὶ χωρὶς τίποτα τὸ ἰδιαίτερο καὶ τὸ χαρακτηριστικόν. Καὶ ναὶ μὲν ὁ *Μπετόβεν* μὲ λίγες γραμμὲς παρασταίνει πολὺ καλὰ τὴ βροχῇ, κάνει ὁμως τὸ λάθος νὰ παρουσιάσῃ τὴν οἰκογένειαν κάτω ἀπὸ μιὰ πελώρια ὁμπρῆλλα—πρᾶγμα ποὺ λιγοστεύει τὴν ἀνάγκη ποὺ εἶχε νὰ πάρῃ ἀμάξι.

Πολὺ τεχνικώτερο τὸ σκίτσο τοῦ *Γκολιάθ* μέσα σ' ἓνα κύκλο. Ἀλλὰ τὸ κακὸ εἶναι ποὺ πρόσποπα δὲν διακρίνονται καθόλου. Θάλεγε κανένας πῶς τὸ θέμα ἦταν ἡ πρόσωση ἐνὸς θεάτρου (ἀφοῦ καὶ τὰ προγράμματα ἀκόμα φαίνονται, ποὺ γράφουν: «Σήμερον ὁ Ποπολόρος, 10 μ. μ.). Καὶ τ' ἀμάξι κλειστὸ μὲν, ἀλλὰ μικρὸ κουπέ, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ χωροῦν δύο μόνον ἀνθρώπους.

Τεχνικῶς, ἀκόμα καλύτερο τὸ σκίτσο τοῦ *Σπύρου Κουμπή*. Ἀλλὰ κι' αὐτοῦ τὸ ἀμάξι ἀνοιχτὸ μὲ κουκούλα κι' ὁ πλοῦσιος κύριος κρατεῖ ἀνοιχτὴ ὁμπρῆλλα.

Τὸ ἴδιο κι' ὁ κύριος τοῦ *Βαλεντίνου* Ἀλλ' αὐτὸς τουλάχιστον εἶναι πολὺ καλὰ σχεδιασμένος. Μὰ καὶ τὸ ἄλογο—εὐγε!—κι' ὁ Πιερότος, ἂν κι' αὐτὸς δὲν διακρίνεται τόσο καλὰ... μέσα στὴ βροχῇ. Ἀπὸ τὰ καλὰ ἔργα τέλος πάντων.

Τὸ σκίτσο, τώρα, τοῦ *Ἀσπρου Ἀράπη* δὲν ἔχει πολλὴ τέχνη καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Πιερότου τοῦ δὲν λείπει τίποτ' ἀπολύτως. Ἐρχεται ὁμως σὲ καλὴ θέση, γιὰτ' εἶναι τὸ μόνον σ' αὐτὴ τὴν τάξιν ποὺ τηρεῖ τὸ στυλ: κύκλος, τετράγωνο, καὶ στίς γωνίες μικρές σχετικῶς παραστάσεις. Στίς δύο, τὸ ἀμάξι ποὺ φεύγει ἄδειο (ὅπως καὶ στὸ σκίτσο τοῦ *Ταξιδιώτη*) καὶ στὴν τρίτη, ἡ οἰκογένεια ποὺ φεύγει πεζὴ καὶ βρεχεται... χωρὶς ὁμπρῆλλα. Ἀ, μὰ εἶναι ὠραῖα σκιτσαρισμένη. Μπράβο, *Ἀσπρε Ἀράπη*.

Καὶ τὸ τελευταῖο τυχερὸ—δηλαδὴ τὸ σχετικῶς καλύτερο σ' αὐτὴ τὴν Τάξιν. Εἶναι τοῦ *Υπερασπιστοῦ τῆς Πατρίδος*. Πολλὰ ἐλαττώματα βέβαια κι' ὁ κύριος μὲ ἀνοιχτὴ ὁμπρῆλλα. Ἀλλὰ τί τὰ θέσ, ποὺ οἱ ἄνθρωποι—ὁ Πιερότος προπάντων—ἔχουν κίνησι καὶ φαίνονται πραγματικῶς σὰ νὰ μιλοῦν. Ὁ Πιερότος ἔχει σηκωμένα κίονα τὰ τρία του

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς *Εὐριπίδου* τὴν 18 Ἀπριλίου 1934

ΛΙΓΟ τόπο ἔχω σήμερα γι' Ἀλληλογραφία. Σὲ λίγους λοιπὸν θάπαντῶσ ἔκτενως. Καὶ πάντα... τὰ εὐκόλως ἐννοούμενα παραλείπονται.

Ἐλαβα καὶ τὸ 2ο τεῦχος τῆς «*Μαθητικῆς Ψυχῆς*», τοῦ περιοδικοῦ ποὺ γράζον οἱ Γυμνασιόπαιδες τῆς Ἀνδριστείας. Εἶναι κι' αὐτὸ ὠραῖο σὰν τὸ 1ο. Παρατηρῶ ὅμως ἐνῶ ἔγραφα γι' αὐτὸ τόσα καλὰ, δὲν ἀναφέρωμαι ἀνάμεσα στίς ἐφημερίδες ποὺ τὸ περιοδικὸ εὐχαριστεῖ «γιὰ τοὺς θερμούς των ἐπαίνους» στὴν ἀλληλογραφία του. Γιατί ἄραγε; Δὲν τὰ εἶδαν;

Λαχτάρα τῆς Δευτεριάς, τί καλὰ! Πέντε μῆνες θάσαι ἐλεύθερη νὰ μοῦ γράφῃς. Ἀλλὰ μήπως δὲν μοῦ ἔγραψες κάπου-κάπου κι' ἐνῶ εἶχες τὸ κουραστικὸ αὐτὸ σχολεῖο; Ἀντίθετα ἀπὸ ἄλλους ποὺ μοῦ ὑπόσχονται, σὺ, ἐνῶ μοῦ εἶχες πῆ πῶς ἦσουν υποχρεωμένη νὰ διακόψῃς τὴν ἀλληλογραφία, τὴν ἐξακολούθησες... Εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τίς γαλοιογραφίες.

Θάλεια Κουμανοῦ, βεβαίως, ἓνα παιδί δέκα χρονῶν, ποὺ πηγαίνει στὴν Ε' τοῦ Δημοτικοῦ, μπορεῖ καλλίστα νὰ μὲ διαβάξῃ καὶ νὰ μ' ἐννοῇ. Ἐχω συνδρομητὲς καὶ πολὺ μικρότερους. Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

Ρεβολτὲ καὶ Μαύρη Μάσκα, θὰ εἶδατε τὴν ἐγκρίσιν τῶν ψευδωνύμων. Τὸ γράμμα σας μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Ἐδεῖξα καὶ στὸν κ. Φαίδωνο αὐτὰ ποὺ γράφετε γιὰ τίς Ἐπιστολὰς του καὶ σὰς εὐχαριστεῖ συγγραμμένος.

Εἶναι πολὺ ἀξιολύπητοι, *Σφίγξ*, ἐκεῖνοι ποὺ ὅλο μουρμουρίζουν, ὅλα τὰ γκριναῖουν καὶ ποτὲ δὲν εἶναι εὐχαριστημένοι. Πραγματικῶς, οἱ πῶς εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ὅπου ἀπὸ ἐκείνην εὐτυχίαν δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ εὐχαριστοῦνται μὲ δ,τι ἔχουν κι' ὅπως βρῶνται. Ἡ αἰσιοδοξία ὅχι μόνον δὲν ἐμποδίζει κανένα νὰ προσπαθῇ

δάχτυλα, καθὼς λείπει «τρεῖς χιλιάδες» (ὅπως καὶ στὸ σκίτσο τοῦ *Δαμπαδία*). Καὶ τὸ ἀμάξι, ὡς σύνολο, σχεδιασμένο καλύτερ' ἀπ' ὅλα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ταξιδιώτης* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δαμπαδίας* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γκολφ* [15Ε]. *Δημήτριος Ι. Ματσόγγος* [14Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: *Γολιάθ* [10Ε].

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: *Φίλημα Σκιάς* [8Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Υπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος* [18Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀσπρος Ἀράπης* [16Ε]. — *Βαλεντίνος* [15Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σπύρος Κουμπῆς* [14Ε]. *Γκολιάθ* [12Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: *Μπετόβεν* [10Ε]. — *Ἀσος τοῦ Ἀέρος* [8Ε]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

νὰ βελτιώσῃ τὴν θέσιν του, νάνεβῃ, ἀλλ' ἀπεναντίας τὸν ὀπιοθῇ. Ἡ ἀπαισιοδοξία, ἡ ἀπελπίδια, ἡ γκρίνια, εἶναι τὸ πῶς μεγάλο ἐμπόδιο.

Πολὺ μὲ συγκίνησαν, *Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα*, αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὸν ἀεὶμνηστο Σεδασμώτατο θεῖο σου. Βαθύτατα μὲ λυπήσας καὶ μένα ὁ θάνατός του. Τὸ κενὸ ποὺ ἄφησε εἶναι τόσο δυσανάπληρωτο! Εὐχομαι ὡς τόσο νάποκτῇς ὁ τόπος σας ποιμενάρχῃ ποὺ νὰ τοῦ μοιάξῃ... *Ἔμμα Μόρλεαντ*, εἶναι βαρὺ βέβαια γιὰ ἓνα κορίτσι τῆς ἡλικίας σου νὰ διευθύνῃ σπίτι. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἔχεις μητερούλα, δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς διαφορετικά. Μὴν ἔσχῃς ἄλλωστε πῶς καθε κακὸ ἔχει καὶ τὸ καλὸ του. Καὶ δὲν εἶναι μικρὸ καλὸ γιὰ ἓνα κορίτσι νὰ συνηθίξῃ ἀπὸ νωρὴς στὸ δύσκολο αὐτὸ ἔργο, ποὺ ἐπιτέλους εἶναι κι' ὁ κυριώτερος προορισμὸς τῆς γυναίκας.

Κεραμίδει Γάτε, σοὺ ἀνέκρινα τὸ ψευδώνυμό σου. Ναι, εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλος τώρα—9 1/2 χρονῶν—γιὰ νὰ λαβαίνῃς μέρος καὶ στὴν κίνησιν. Ἀλλὰ καὶ νὰ μοῦ γράφῃς, ἀφοῦ μάλιστα δὲν πηγαίνεις σχολεῖο ἐξαίτιας τῆς ἀρρώστιας σου. Εἶσαι τώρα ἐντελὲς καλὰ; Πολλὰ χαιρετισματα στὴ μαμά σου, τὸ παλιὸ μου *Πανάκι*.

Ἐξαιρετικὰ μ' εὐχαρίστησε τὸ πασχάλινὸ ἐπισκεπτήριο τῆς *Εὐανθίας Μ. Δουκάνη*, ποὺ εἶναι τώρα φιλόλογος καὶ καθηγήτρια ἐδῶ στὸ Α' Γυμνάσιο Θηλέων. Νὰ πῶς μὲ θυμοῦνται καὶ τὰ καλὰ μου παλιὰ παιδιά...

Ἀγγελικὴ Τοπούζη, πολὺ χάρηκα τὸ πρῶτό σου γράμμα. Ἐξ ἡρόναι εἶσαι συνδρομητρία καὶ βέβαια ἦταν καιρὸς νὰ σε γνωρίσω. Καὶ 13 χρονῶν τώρα, εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλη γιὰ τὴν κίνησιν. Τὸ δευτέρον ψευδώνυμο ποὺ ἔστειλεις ἀντὶ τοῦ πρώτου, θὰ εἶδες ὅτι τὸ ἀνέκρινα.

Τὸ ἔλαβα, *Μπίλ-Σπίλ*, καὶ θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του. Δὲν ἔξω, ἀλλὰ μπορεῖ νάχῃ καὶ τὴν τύχην τοῦ πρώτου. Ἐνῶς ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ στέλνει κατὰ καλὸ, πιθανώτατα θὰ στείλῃ καὶ τὴ δεύτερη, καὶ τὴν τρίτη... Ναι, ὅλοι αὐτοὶ ποὺ ἔχουν ἓνα ὠρισμένο ποσοστὸ λύσεων καὶ λείπει ὁ ὀδηγὸς ὡς πόσο πρέπει νὰ εἶναι

γιὰ κάθε βραβεῖο, δηλαδὴ τὸ ἐλάχιστο, ἀπὸ τόσες λύσεις κι' ἀπάνω—μπαίνουν στὴν κληρωτὶδα, ὅποιος κληρωθεὶ παίρνει τὸ βραβεῖο κι' οἱ ἄλλοι ἐρχοῦνται *ἰσοῦμοι*. Εἶναι πῶς δίκαιο ἐστὶν, παρὰ νὰ παίρνῃ τὸ Α' βραβεῖο ἓνας ποὺ ἔχει 190 λύσεις π.χ., καὶ τὸ Β' ἓνας ποὺ ἔχει 189 ἢ 188. Μιά-δυὸ λύσεις δὲν εἶναι μεγάλη διαφορά, ἐνῶ ἀπὸ τὸ Α' ὡς τὸ Β' βραβεῖο ἡ διαφορά εἶναι βέβαια πολὺ μεγαλύτερη.

Εὐχαριστῶ πολὺ, *Αἰλ*, ποὺ μοῦ ξανά-γράψες, γιὰ νὰ μοῦ εὐχῇς τὸ Πάσχα. Ἀλλὰ πῶς φαντάσθηκες, πῶς συμπεράνετε πῶς... μ' ἐνοχλεῖς, ἐπειδὴ τὸ τελευταῖόν σου γράμμα τὸ ἀνέφερε ἀπλῶς χωρὶς νάπαντῇ; Τότε λοιπὸν μ' ἐνοχλοῦν ὅλοι αὐτοί, ποὺ τοὺς ἀναφέρω χωρὶς νὰ τοὺς ἀπαντῶ; Μὰ ὅχι, παιδί μου! Αὐτὸ τὸ κάνω ὅταν δὲν ἔχω πιά τόπο. Οὔτε διαλέγω σὲ ποῖα γράμματα νάπαντῇ καὶ σὲ ποῖα ὅχι. Τὰ παίρνω μὲ τὴ σειρά, ὅπως τὰ φυλάω ἀφοῦ τὰ διαβάσω κι' ἐκτελέσω τίς παραγγέλεις ποὺ ἔχει τὸ καθένα. Κι' ὅσο ἔχω τόπο, ἀπαντῶ. Ἀμα ὅμως γεμίσει ὁ τόπος ποὺ ἔχω διαθέσιμο, ἀναφέρω ἄλλως τὰ ἐπίλοιπα ὅποιον καὶ ἂν εἶναι.

Δὲν εἶδα ἀκόμη τίς ἀσκήσεις σας, *Τρίο Κορτεζίνο*, ἀλλὰ εἶναι φυσικὸ ὅτι πρῶτος ποὺ κάνετε νὰ μὴν εἶναι τόσο καλές, ἢ ὅλες καλές. Σιγά-σιγά, μὲ τὸν καιρὸ, συνήθιζον οἱ συνθέτες, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ κάνουν τέλειες ἀσκήσεις κι' ἀκόμα νὰ ἐπιννοῦν νέα εἶδη. Σημειώσατε ὅτι τίς περισσότερες ἀπὸ αὐτὰς ποὺ διαλέγω γιὰ δημοσίευσιν ἀπὸ τίς διαφορῶς συλλογές, τίς διαρθῶν πρῶτα. Λίγες εἶναι καί, εἰς ποὺ δημοσιεύονται ὅπως τίς ἔστειλαν οἱ συνθέτες.

Αφρικανοπούλα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμό, καθὼς θὰ εἶδες, σοὺ ἀνέκρινα. Τὸ ἄλλο, ποὺ θὰ προτιμοῦσες, δὲν εἶν' ἐλεύθερο. Ὅποτε ἡ περίφημη Ἀφροδίτη τῆς Μήλου βρέθηκε στὸ χωριὸ ποὺ μένει καὶ μάλιστα σὲ κτήμα δικό σας; Μὰ πρέπει νάσαι περήφανη ποὺ δικὴ σου γῆ εἶχε κρύψει, γιὰ νὰποδῶσῃ μὰ μέρᾳ στὸ θαυμασμὸ τοῦ κόσμου ἓνα τέτοιο ἀριστοῦργημα. Λίγα κτήματα βέβαια κάνουν τέτοιους καρπούς...

Περμμένο τὴ συλλογὴ σου, *Λεβάντα*. Πολὺ μοῦ ἄρεσαν οἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸν «Τζακ» τοῦ Νιωντέ, ποὺ πραγματικῶς εἶναι ἀριστοῦργημα. Καὶ μένα μάρ-σουσαν τὰ ποιήματα τῆς *Μακεδονοπούλας* ποὺ θάχῃ, ὡς φαίνεται πολὺ καλὴ ἐξέλιξη Νομίζει, ἀλήθεια, πῶς τὸν κ. Φαίδων-να θὰ τὸν ἀγαποῦσας πολὺ οἱ μαθητὲς του, ἂν ἦταν καθηγητὴς, γιὰ τὸν τρόπο ποὺ θὰ τοὺς δίδασκε; Μὰ δὲν πιστεύω νὰ τὸν ἀγαποῦν λιγώτερον οἱ ἀναγνώστες του.

Ἐγώ, *Ἀνδριμένη Ἀμυγδαλιά*, ποὺ ἤλθες πρώτη μέσα σ' ἐκατὸ κορίτσι. Εὐ-χομαι τὴν ἴδια ἐπιτυχίαν καὶ μεθῦντο, μὲ κάπως μεγαλύτερο βαθμὸ στὴν Ἀρθιμη-τικὴ. Πῶς τὰ πέρασες στὴ Γαλαξίδι, κον-τὰ στὴ νῶνα; Θυμώτατα, δὲν ἀμφιβάλλω... Φιλῶ τὴν ἀδελφούλα σου καὶ χαιρετῶ τὴν καθηγήτριά σου, τὴν παλιὰ μου φίλη.

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χωροτοῦν τὴ συνδρομὴν τοὺς νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερον. Ἄς ἔχουν ὅ-ῶς τοὺς, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐ-τὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκο-λεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀ-παιτεῖ ὅχι μόνον μεγάλους κό-πους, ἀλλὰ καὶ μερὰ ἐξοδα.

Ο Πιερότος ἀμαξάς

Σκίτσο τοῦ Ταξιδιώτη — Α' Βραβεῖον στὴ Μεγάλην Τάξιν

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀναγνώνεται, ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ὁρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνώμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1934. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγῶρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Δουξ Βλαδίμιρ, ἀ. (ΑΟ), Ἀδελαΐς, κ. Καθρέφτης, ἀ. (ΑΣ). Ξανθὴ Ἀεροπόρος, κ. (ΕΤ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, κ. Παπαγαλάκι, κ. Δαναΐς, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Μέλισσαν** (δεκτὴς) λυσόχαρτο ἔσται· **εὐχαριστῶ** πολὺ·) **Βέλος** (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοὺ ἐνέκριν· γράψε μου·) **Γρέτχεν** (ἀν ἐπιμένῃς, θὰ τὸ κατορθώσῃς· οὕτως ἢ ἄλλως, ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ πού φροντίζεις· τ' ἀποτελέσματα, βλέπεις, δημοσιεύονται σήμερ· ἀν θέλῃς ὁμως μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς τὴ ζωγραφίαν σου, ἀπλῶς γιὰ νὰ τὴν ἰδῶ·) **Γλυκύλαλο Ἀηδονάκι** (ἔσται· εὐχαριστῶ πολὺ·) **Ἀττικὸ Φεγγάρι** (ἔσται· εὐχαριστῶ πολὺ·) πῶς πρέπει νὰ γράφῃς τὴς Ἀσκήσεις, τὸ λέει ὁ Ὁδηγός—Κεφάλαιον 9, § 7—μὰ τὸ λέει κι' ἡ προκήρυξις τοῦ σχετικοῦ Διαγωνισμοῦ στὸ 17ο φυλλάδιον· χαίρω πού ἐγίνες καλὰ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς τώρα συχνότερα·) **Μηλιατοπούλαν** (κι' ἐγὼ δὲν θυμοῦμαι νὰ ἔλαβα ἄλλο γράμμα τῆς **Κ. Β.**· ἔ, σὲ λίγο θὰ μάθῃς πῶς σόθηκαν ὁ Ντενὴ καὶ ἡ Σιμόνη· ναί, νὰ μοῦ στείλῃς καὶ γιὰ τὴ Σελίδα, ἀλλὰ ὅχι «κομμάτια», ἕνα μόνο·) **Ἀστὴρ τῆς Αὐγῆς** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, περαστικὰ ἀλήθεια, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Γερμανός, πού μόνο σεῖς ἔχετε, θὰ σὰς φαίνεται πῶς ζωντανεῖς καὶ ὅς ἐλλογεῖ·) **Ταξιδιώτην** (ἀρκετὰ καλὴ ἡ γελοιογραφικὴ σειρά· δὲν τὴ βρίσκω ὁμως καὶ γιὰ δημοσίευσιν· ὅσο γιὰ τὴ δημοσιευμένη σ' ἐλληνικὸ Ἡμερολόγιον, δὲν κάνει νὰ τὴν πάρουμε·) **Θαλασσοπούλι** (χαίρω πολὺ· λυσόχαρτο ἔσται·) **Ἀνέλιπτον Χαράν** (περασμένα-ἐξαχσμένα· καλὴ ἀρχὴ λοιπόν·) **Παπαγαλάκι** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· τὸ «μάννα» πολλοὶ τὸ γράφουν καὶ μ' ἕνα ν· ἀλλὰ τὸ πιὸ συνηθισμένο, ἐπομένως καὶ τὸ πιὸ σωστὸ, εἶναι μὲ δύο· ὥστε ἔτσι νὰ τὸ γράφῃς· γιὰ τὸ κομμάτι σου θὰ σοῦ πῶ ἅμα τὸ διαβάσω·) **Πιτσιρίκον** (εὐγε, πολὺ καλοὶ οἱ βαθμοὶ σου·

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δοχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δοχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δοχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1933), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 40 τόμους ὑπάρχουν οἱ 39 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 416) ἀρραφός δοχ. 80 καὶ ραμμένος δοχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932 καὶ 1933 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624) ἀρραφός δοχ. 110 καὶ ραμμένος δοχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δοχ. 5 ὁ ἀρραφός καὶ δοχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δοχ. 35 εἴτε ἀρραφός εἴτε ραμμένος.

εὐχαριστῶ γιὰ τὴς φροντίδες σου καὶ περιμένω·) **Ἄγγελον Εἰρήνης** (ἔχει καλῶς, μὲ γειά καὶ τὸ δεύτερον·) **Σκίουρον** (ἔσται· δυὸ θεομίδες λυσόχαρτο·) **Μενεξεδένιο Μπουκετάκι** (εὐχαριστῶ πολὺ·) **Ἀῶσπον** (ἐγκάρδια συλλυπητήρια γιὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ σου· φυλλάδιον ἔσται·) **Παπαρούναν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ἀπριλίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 268ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 21 Ἰουνίου

[Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσιν ἐκλεκτῶν Ἀσκήσεων ἀπὸ τὰς Συλλογὰς αἱ ὁποῖαι ἐστάλησαν καὶ θὰ σταλοῦν ἀκόμη μέχρι τέλους τῆς προθεσμίας—διὰ τὸν 269ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν, θὰ ἐξακολουθήσῃ δὲ καθ' ὅλον τοῦτο τὸ ἔτος. Ἐν τῷ μετὰξὺ, δὲν θὰ εἶναι δεκταὶ Ἀσκήσεις παρὰ μόνον ὅταν θὰ προκηρυχθῇ νέος Διαγωνισμός]

231. Δεξιόγραφος

Ἐπίθετον ἄλλο,
Τὸ γράφω καὶ γελῶ
Χά...—κόβεται τὸ γέλιο μου
Καὶ παίρνω τὸ Βαγγέλιον μου
Νὰ πάω στὴν ἐκκλησίαν.
Τί κοσμοχασιά!
Μεγάλῃ· ναι ἡ γιορτὴ
Κι' ὠραία ἡ τελετὴ.

Μπετόβεν

232. Συλλαβόγραφος

Δυὸ νότες τῆς Βυζαντινῆς
Καὶ μιὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς,
Μιὰ συλλαβὴ, πού μέσα της
Μιὰ νότα κι' αὐτὴ ἔχει,
Καὶ νὰ! περιφρονῶ ἄλογο
Μπροστά μας τώρα τρέχει.

Λουλούδι τῆς Χαράς

233. Στοιχειόγραφος

Μέρος λόγου, λέν οἱ ἄλλοι,
Δὲν μοῦ δίνουν σημασία...
Μὰ γιὰ βάλε μου κεφάλι!
Παίρνω ἀμέσως ἄλλη ἀξία,
Καὶ πραγματικὰ μεγάλῃ.

Μαργαρίτα

234. Αἵνιγμα

Ὅταν προβάλλῃ, σὲ ξυπνᾷ
Τὸ θηλυκὸ μου.
Καὶ τρόφιμόν ἀπ' τὰ πιὸ κοινὰ
Τὸ οὐδέτερόν μου.
Φρόνιμος Ταραξίας

235. Τράπεζα

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ὅριζοντίως ἄνω, ὁμηρικὴ βασιλόπαις·
κάτω, νῆσος τῆς Εὐρώπης. Διευκρινῶς
δεξιὰ, ἐλληνικὴ πόλις· ἀριστερά, οἶκος
Θεοῦ. Καθέτως ἐξ ἀριστερῶν, πόλις
ἐλληνικὴ, κράτος Ἀσιατικόν, ἀρκετικὸς,
ἡπειρος.

Ἰδομενεὺς

236. Ἀριθμητικὸν Παιγνίον

7, 5, 10, 9, 5 — + × = 0
Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ
τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρνε-
θοῦν ὁποσδήποτε ταρίχημικά σημεῖα,
ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθη-
μένων πράξεων νὰ εἶναι μηδέν.
Ἄγγελος Εἰρήνης

237. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἑλλιποσύμφωνον ἐκ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος.
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλι-
πον τοῦ τύπου

* * * *

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἐλλιποσύμφω-
νου τοῦ αὐτοῦ τύπου, τῶν ὁποίων ζη-
τεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Πόλις τῆς Βοιωτίας· 2, Θεὰ τιμο-
ρός 3, Ἀρχαία ποιήτρια· 4, Μέγας ἄ-
γιος.

Ξεπεσμένος Λόρδος

238. Ἑλλιποσύμφωνον

ου - οα - αι - ου - αουει

Ἀγνή Καρδιά

239. Γρίφος

	θε	θε	θε	θε	θε
Μάιος	θε	θε	θε	θε	θε
α Ἰουνίος	πα	πα	πα	πα	πα
Ἰούλιος	θε	θε	θε	θε	θε
	θε	θε	θε	θε	θε
					Πιγκ-Πιγκ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 6

54. Σημαία (σί, μαία).—55. Νῦξ-ὄνυξ.
—56. Ἰρις-Ἔρις.—57. Ἀχ-βάχ.—58.
Α Β Ε Σ Σ Α Λ Ω Μ 59. Πύραμος—
Α Κ Ρ Ι Σ Ι Α ἄμιος = πῦρ
Σ Ι Μ Ο Σ + (ἀνετος —
Σ Ο Σ ἀν=) ἔτος =
Σ Πυρετός. 60—
64. Διὰ τοῦ Μ: δέμα, ἀμαθής, ἀμὴν,
μηρός, Ἀμμων.—65. Οὐκ ἐν τῷ πολ-
λῷ τὸ εὔ (οὐ κ, ἐν τοπ ο, λότο, ἔφ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοι-
χεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις· μὲ παγὰ δὲ στοιχεῖα
ὁρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία ὁρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλά. Ἡ προσληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΔ'—262]

Ἡ Μάγισσα, ἀφίνοντας μὲ λύπη τῆς τῇ
Σαλονίκῃ, εὐχαριστεῖ θερμώτατα τὴν
«**Χαρούμενη Συντροφία**» γιὰ τὴς εὐχά-
ριστες ὥρες πού τὴν ἔκανε νὰ περάσῃ· θὰ
τῆς μείνουν ἀξέχαστες. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν,
εὐχεται στὰ δραστήρια μέλη τῆς, κάθε
δυνατὴ πρόοδος καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν καθὲς
εὐγενικῆς τῶν ἐπιθυμίας.

[ΔΔ'—263]

Φραϊλὴ, πῶς πάντες οἱ ἐπιχειρήσεις
τοῦ θιάσου;—**Ὁριέττα**, (μὲ παντα-
λόνια), ἀλλάζουμε ἕνα τετραδιάκι;

Πρίγκιψ Σερενὶν

[ΔΔ'—264]

Ἀγραμπελὴ ἀγαπημένη, φωτόχυτη ἀ-
πὸ χαρὰ νὰν· ἡ ζωὴ σου ὅλη.

Μίκυ Μάους

[ΔΔ'—265]

Μυρέλλα, περιμένω γράμμα σου. Φιφί-
κα, ἀλληλογραφεῖς; Δ/σις: (ΔΔ'
—227).

Φίλμαρο

[ΔΔ'—266]

Ἀγαπητὴ Ἀγραμπελὴ, στὴ γιορτὴν σου
μαζί μὲ τὴς καλλίτερες μας εὐχὰς
στέλνομε καὶ μύρια μυρωμένα λουλούδια.
Βέδας, **Νυφούλα** τ' **Ὀυρανὸν**

ΜΗ ΑΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πῶς κάθε παραγγελία σας,
γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύε-
ται καὶ μὲ μιά τυπωμένη ταβάνια, ἀπ' αὐτὴς μὲ τὴς
ὁποῖες σὰς στέλνεται κάθε ἐβδομάδα τὸ φύλλο.